

สัญญัตติศาสตร์ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร*

บทคัดย่อ: สัญญัตติและภาษาเป็นสถานะที่ไร้เสถียร หากมันเป็นของไหลก็จะลื่นไหลไปได้อย่างอิสระโดยปราศจากอุปสรรคใด ๆ การเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงเป็นปัจจัยสำคัญในการทำให้สัญญัตติ/ภาษาไม่ใช่สิ่งสถิตอีกต่อไป ยิ่งเข้าสู่ยุคดิจิทัล สัญญัตติก็จะยิ่งกลายเป็นของไหลลื่นมากยิ่งขึ้นจนเราไม่อาจแยกความจริงออกจากความเท็จ ความถูกต้องออกจากความผิด ความเป็นจริงออกจากสิ่งลวง เสรีภาพจากความอลหม่าน จนกระทั่งมนุษย์ไม่รู้จักตัวของตัวเองอีกต่อไป เนื่องจากมนุษย์ต้องตกอยู่ในบ่วงของความลวง และการเป็นของไหลจะถูกเร่งมากขึ้นท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง อันเป็นเหตุให้มนุษย์และสังคมหนีไม่พ้นกับความเป็นของไหลของสัญญัตติและภาษา ด้วยเหตุนี้ภาษาหลักจะผสมปนเปไปกับภาษาเฉพาะกลุ่มโดยเฉพาะที่สัญญัตติออกมาจากสื่อสังคม นวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงทำให้ยุคดิจิทัลเข้ามาแทนที่ยุคของอนาล็อกอันทำให้เกิดแนวทางการศึกษาของสัญญัตติแบบทวิลักษณ์ ซึ่งมีข้อสังเกตที่ว่า มันไม่มีระหว่างสิ่งที่มีกับสิ่งที่ไม่มีในกระบวนการพัฒนาซอฟต์แวร์ แต่กระนั้นแอปพลิเคชันของมันก็ยังคงเป็นจริงในโลกของสัญญัตติที่มีความลื่นไหลได้เป็นอย่างดี

คำกุญแจ: สัญญัตติ สัญญัตติศาสตร์ ภาษา และการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง

* ศาสตราจารย์ด้านสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กรุงเทพฯ srp42@hotmail.com

Abstract

The signs and language are very unstable conditions. If it is fluid, it will flow freely without any obstacles. Disruptive innovation is the main factor in making signs/languages no longer static. Even entering the digital age, signs will become even more fluid that we cannot separate truth from falsehood, right out of fault, reality out of lies, and freedom from chaos. Until man no longer knows himself, because human beings are caught in the trap of deceit. Fluidization will be accelerated in the midst of disruptive innovation. As a result, human beings and society are inevitable with the state of the fluidity of the sign and language. Thus, the langue mixes with the parole. Particularly, the signs of langue and parole emanate from social media. The digital age has replaced the analog era with disruptive innovation. Sign approach is to the study of dualisms. It has been observed that there is no between what has and what has not in the software development process. Nevertheless, its applications remain true in the world of signs that flow like a fluid.

Key words: *sign, semiotics, language, and disruptive innovation*

ความนำ

การกล่าวถ้อยคำว่า สัญญัตติศาสตร์ (semiotics) ในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง เป็นการกล่าวคำยกย่องหรือเป็นปฏิพจน์ต่อกันระหว่างสัญญัตติศาสตร์ที่มีแนวทางการศึกษาแบบโครงสร้างนิยมกับการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง (disruptive innovation) เนื่องจากคำหลังมีแนวทางการนำไปใช้แบบไร้โครงสร้างนิยมที่สอดคล้องไปกับกระแสสังคม (Bailey, 2014) แม้ว่าตัวการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรม/วิทยาการเองเป็นวิธีคิดแบบโครงสร้างนิยมในการเป็นชุดคำสั่งที่มีขั้นตอนเป็นตรรกะซึ่งน่าจะเข้ากันได้ดีกับสาขาวิชาสัญญัตติศาสตร์ที่มีแนวทางการศึกษาแบบโครงสร้างนิยมด้วย แต่ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงกลับเป็นตัวทำลายล้างสัญญัตติศาสตร์ และทำให้สัญญัตติศาสตร์ต้องหาคำอธิบายให้กับตัวเองใหม่เช่นที่เคยหาวิธีการอยู่รอดเมื่อครั้งถูกกระแสของหลังนวมัยรุกคืบเข้ามาในปลายศตวรรษที่แล้ว

ที่ผ่านมาการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงในส่วนที่เป็นตัวเร่งการผลิตซอฟต์แวร์ที่ใช้ทำงานในเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อให้ทันกับกระบวนการสารสนเทศและข้อมูลดิบซึ่งผลที่เกิดขึ้นจากซอฟต์แวร์กำลังเป็นตัวล้มล้างมโนทัศน์ของโครงสร้างนิยมของสัญญัตติศาสตร์ที่ใช้ในสังคมจากการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงของซอฟต์แวร์หรือแอปสตร์เองแม้ว่าตัวมันจะเป็นโครงสร้างนิยมก็ตาม ความอยู่รอดของสัญญัตติศาสตร์ส่วนหนึ่งก็โดยการปรับตัวเองที่เป็นโครงสร้างนิยมให้เข้ากับความเป็นโครงสร้าง

นิยมในชุดคำสั่งซอฟต์แวร์ของนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงซึ่งมีความเป็นวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในขณะที่มีคุณลักษณะโดดเด่นในการนำไปใช้ประโยชน์ของมันกลับเป็นสารสนเทศและข้อมูลดิบที่ล้นไหลได้เช่นเดียวกับภาษาศาสตร์และสัญญัตติศาสตร์ในยุคหลังนวมัยหรือหลังโครงสร้างนิยม (Lewis, 1982) ซึ่งการใช้ภาษาและสัญญัตติที่ล้นไหลจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะสื่อสังคมที่มีการใช้สัญญัตติ (sign) ใหม่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นปฎิมา (icon) ดัชนี (index) และสัญลักษณ์ (symbol) เกิดขึ้นและแตกดับอย่างรวดเร็วอยู่ตลอดเวลา จึงไม่น่าแปลกใจที่เราเห็นภาษา ภาพ ดัชนี และสัญลักษณ์เกิดขึ้นจนผู้คนกลุ่มใหญ่ตามไม่ทันโดยเฉพาะภาษาเฉพาะกลุ่มที่ปรากฏในสื่อสังคมซึ่งทอนพลังอำนาจของภาษาแมลงอย่างรวดเร็วจนทำให้ผู้ตนในสังคมตามสัญญัตติศาสตร์และภาษาศาสตร์ไม่ทันกับการใช้ภาษาและการสื่อความหมาย

สัญญัตติและภาษาต่างเป็นของไหล

ด้วยเหตุนี้ขอบข่ายของสัญญัตติจึงไม่สามารถถูกอธิบายหรือพรรณนาได้โดยขอบข่ายการให้ความหมายระหว่างสัญญัตติแห่งเครื่องหมายและสัญญัตติแห่งความหมายที่จับคู่อย่างตรงกันดังที่เคยเรียนรู้กันมา หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าสัญญัตติใดก็ตามไม่มีสัญญัตติแห่งเครื่องหมายจับคู่กับสัญญัตติแห่งความหมายแบบตายตัว ถ้อยคำ (speaking) หรือถ้อยความ (writing) ปริภาษา และภาพใด ๆ จึงมีความหมายไม่ใช่จากเสียงตัวอักษร หรือภาพของมัน หากมันมีขอบข่ายในการสื่อความหมายกว้างขวางกว่านั้นโดยไม่มีกาละและเทศะใดมาขวางกั้นได้อีกต่อไป การให้หรือสื่อ

ความหมายจากสัญญาติหนึ่ง ๆ จึงมีขอบเขตไม่จำกัดต่างจากวิธีที่เคยปฏิบัติกันมา

ภาษาและภาษาศาสตร์และรวมทั้งศิลปกรรมศาสตร์ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาติศาสตร์ที่มีขอบข่ายของสารกว้างไกลเช่นครอบครัวไปถึงรหัส ภาพถ่าย แบบความคิดที่เป็นนามธรรม หรือกระทั่งการตูน เป็นต้น สัญญาติซึ่งรวมถึงสิ่งเหล่านั้นไม่อาจดำเนินการต่อไปได้หรือดำเนินการได้อย่างกระต่อนกระแต่นหากเข้าไม่ถึงสัญญาติศาสตร์ซึ่งเป็นหลักการของพวกมัน สัญญาติศาสตร์ที่ผ่านมาจึงมีสภาพภายใต้โครงสร้างที่สเถียรและมีกระบวนการที่เสถียร อันขัดกับความเป็นจริงของกระแสสังคมในปัจจุบันที่เกิดการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง จนกระทั่งสัญญาติศาสตร์อาจมีสภาพของสาขาวิชาที่ล้มละลายเนื่องจากความอยู่รอดของมันต้องทำให้ตัวมันสิ้นไหลได้เช่นเดียวกับของไหล (fluids) ฉะนั้นสัญญาติใด ๆ ภาษาใด ๆ และอื่น ๆ ที่ใช้สื่อสารกันในระบบของสัญญาติศาสตร์ (Galantucci, 2009) ย่อมมีสภาพเป็นของไหลด้วย หากกล่าวให้คุ้นเคยและแคบเข้ามา สารในภาษาล้วนเป็นของไหล และหากมันฝืนกับข้อเท็จจริงนี้ภาษาศาสตร์และสัญญาติศาสตร์ย่อมไม่ใช่สิ่งที่สามารถดำรงอยู่จริงและต้องล้มหายตายไปจากสังคมแห่งวิทยาการ/นวัตกรรม

ภาษาหลักหมดความสำคัญลงไป

เมื่อสัญญาติรวมทั้งภาษาเป็นของไหล ภาษาหลักหรือภาษาแม่ (Lange) จึงไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอีกต่อไป และมันก็จะมามีสภาพไม่แตกต่างไปจากภาษาเฉพาะกลุ่ม (parole) (Levin, 1965)

เนื่องจากสัญญาติทั้งหลายสามารถสิ้นไหลได้ สลับหมุนวนไปเหมือนกระแสน้ำ มันทิ้งความเสถียรไปสู่ความไร้เสถียรเพื่อให้สัญญาติรวมทั้งภาษาทำหน้าที่ได้อย่างคล่องแคล่วอันตามทันต่อนวัตกรรมและวิทยาการต่าง ๆ ที่ต่างถาโถมเข้ามาไปสู่สังคมของยุคดิจิทัล 5G และอุตสาหกรรม 4.0 ซึ่งสัญญาติศาสตร์และภาษาศาสตร์จำเป็นต้องผลิตสารใหม่ ๆ ที่สามารถใช้และเข้ากันได้กับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง เพื่อให้สาขาวิชาสัญญาติศาสตร์ยังคงอยู่รอดได้ หากจะกล่าวให้ถูกต้องแล้ว ภาษาหลักไม่อาจแบ่งแยกประชาชน ในขณะที่ภาษาเฉพาะกลุ่มจะเคลื่อนตัวเข้าสู่สังคมอย่างเปิดเผยในการเข้าไปปนเปื้อนกับภาษาหลักที่ไม่อาจแยกได้อย่างเด็ดขาดออกจากภาษาหลักในโลกยุคใหม่เช่น มีการใช้ถ้อยคำใหม่ ๆ มากขึ้นเรื่อย ๆ จากสื่อสังคม ภาษาหลักมีภาษาเฉพาะกลุ่มเข้ามาเติมเต็มในการสื่อความหมายให้สมบูรณ์ซึ่งภาษาหลักไม่อาจกระทำได้ตามลำพัง เช่น มีการนำภาษาที่ใช้ในอินเทอร์เน็ตมาใช้กับภาษาแม่ในสังคม (Bickerton, 2016) เช่น lol หรือตัว emoji เป็นต้น จนทำให้ภาษาหลักกลายเป็นภาษาหลักแนวใหม่ที่ไร้โครงสร้างและสิ้นไหลมากขึ้น

ชื่อนั้นสำคัญไฉน

ในการกำหนดชื่อและการตั้งชื่อใหม่ของสรรพสิ่งไม่ว่าในรูปแบบความคิดที่เป็นนามธรรมและหรือเนื้อหาที่เป็นสัญญาติแห่งเครื่องหมายจะปรากฏมีชื่อใหม่ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วตามติดทุกอย่างก้าวของนวัตกรรมเปลี่ยนแปลงไป ในขณะที่นวัตกรรมหรือวิทยาการในยุคดิจิทัลมีอายุสั้นลงเนื่องจากมีวิทยาการใหม่ ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา อัน

ทำให้ชื่อที่ใช้เรียกนวัตกรรมและผลิตผลของนวัตกรรมพลอยมีอายุสั้นลงหรือไม่เสถียรไปด้วย ฉะนั้นสมัญญาภิธานที่มาจากการกำหนดชื่อจึงเป็นชื่อที่เป็นตัวแทนของสรรพสิ่งที่ชื่อนั้นทำให้กรอบจินตนาการสามารถบรรยายถึงสรรพสิ่งนั้นได้อย่างครบถ้วน สมัญญาภิธานบ่งชี้ถึงภาวะของสิ่งที่ถ้อยคำหมายถึง (referentiality) ในการทำหน้าที่ด้านหนึ่งให้กับสัญลักษณ์ เมื่อสรรพสิ่งในยุคนวัตกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วยอมทำให้ชื่อและการกำหนดชื่อต้องเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ตามมา (Sonnad, 2018) ชื่อของสรรพสิ่งที่ทั้งใช้และไม่ใช้ผลจากนวัตกรรมย่อมถูกลืมไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกับการเกิดคำใหม่ ๆ ขึ้นมาแทนที่อย่างรวดเร็ว

ด้วยเหตุนี้ความจริงที่สุดโต่งของสรรพสิ่งคือ สรรพสิ่งอาจดำรงอยู่จริงอย่างเป็นอิสระจากระบบสัญลักษณ์ที่เราใช้ เนื่องจากตัวแทนสัญลักษณ์ (token) ที่อ้างอิงถึงวัตถุและสัญลักษณ์ทั้งหลายย่อมตายจากไปเมื่อมีนวัตกรรมใหม่ ๆ เข้ามาแทนที่สัญลักษณ์ที่ว่าด้วยชื่อของสรรพสิ่งจึงไม่ได้มีอยู่จริงจากการที่สรรพสิ่งไม่ได้ดำรงอยู่จริงอย่างถาวรดังในยุคปรัชญาบริสุทธิ์ และเนื่องจากสถานะของสิ่งที่ถ้อยคำหมายถึง (referentiality) เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วตามสถานการณ์ของนวัตกรรมที่เปลี่ยนไป จึงทำให้เราไม่อาจอธิบายนามการณ์หรือแบบความคิดหรือกรอบจินตนาการ (noumena) ปรากฏการณ์ (phenomena) และ ณ ที่นั้น (Dasein) ได้อีกต่อไป นอกจากเราต้องทำให้มันเป็นสิ่งสถิตเพื่อกล่าวถ้อยคำหรือชื่อของมันเพื่อการพรรณาสถิตนั้นออกมาให้ได้ (Force, 2015) นามการณ์ หมายถึง เหตุการณ์ที่เป็น

นามธรรมที่ไม่สามารถใช้อายตนะได้ หรือกล่าวได้สั้น ๆ ว่า คือ ภาวะที่เป็นอยู่หรือแบบความคิดซึ่งเป็นโลกภายในดังเช่นปรัชญา ส่วนปรากฏการณ์เป็นเหตุการณ์ที่ประจักษ์ได้ด้วยอายตนะ หรือกล่าวได้ว่า คือ สิ่งที่ดำรงอยู่จริง อันได้แก่วัตถุทั้งปวงที่เป็นโลกภายนอกเช่นแนวทางของวิทยาศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ ส่วน ณ ที่นั้นคือ ภาวะที่ปรากฏตรงหน้าหรืออยู่ที่ใดที่หนึ่งของที่นั้น ซึ่งต้องอาศัยการอธิบายแจ่มแจ้งให้เห็นถึงข้อเท็จจริงทั้งภายในและภายนอกของสิ่งที่สถิตอยู่ ณ ที่นั้น สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่มิโครงสร้างกำกับไว้ทั้งนามการณ์ ปรากฏการณ์ และ ณ ที่นั้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะพรรณนาและอธิบายได้ด้วยสัญลักษณ์ที่สถิต แต่สิ่งทั้งสามในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงก็จะทำให้นามการณ์ ปรากฏการณ์ และ ณ ที่นั้น เต็มไปด้วยสิ่งลวงที่ทับถมซ้อนกันมาเรื่อย ๆ เนื่องจากมันไม่อาจตามนวัตกรรมได้ทัน การอธิบายและพรรณาสถิตเหล่านี้ล้วนทำได้เฉพาะสิ่งที่เห็นตรงหน้าแต่เราไม่อาจเห็นด้านมืดซึ่งเป็นส่วนที่ขาดหายไป ดังนั้นการอธิบายมันจึงเป็นไปได้เพียงแค่สัญลักษณ์ซึ่งเป็นสิ่งลวง เช่น ใครจะเชื่อได้ว่า เพียงเครื่องหมายสวัสดิกะของนาซีก็สามารถทำให้ผู้คนต่างหลงมกยและล้มตายนับล้าน ๆ คนเพราะไฟแห่งสงครามของมันหรืออุตสาหกรรม 4.0 ที่ใช้วิธีการปลูกพืชในแนวตั้งไม่ใช่บนพื้นดินในแนวราบ อันเป็นสิ่งที่มนุษย์ยังไม่มีสัญลักษณ์ที่เหมาะสมที่จะกำหนดชื่อให้กับมันได้ เช่นเดียวกับแพทย์ที่ต้องใช้เวลาแข่งกับการตั้งชื่อของไวรัสโคโรนาเป็นโควิด 19 ในระยะเวลาหนึ่งเป็นต้น และอีกไม่นานไวรัสสายพันธุ์ใหม่นี้ก็จะ

แปรสภาพไปอีกอันเป็นปัญหาที่แพทย์ต้องกำหนด
ชื่อให้กับการผันแปรของมันต่อไปเรื่อย ๆ

โดยเหตุนี้สัญลักษณ์ไม่อาจเป็นตัวแทนในสิ่ง
ที่มันอ้างถึง ตัวแทนสัญลักษณ์ที่ไม่จริงจังย่อมทำ
ให้สัญลักษณ์ที่ใช้แทนวัตถุที่ถูกอ้างถึงเหล่านั้นจะ
ยังยืนได้อย่างไร ฉะนั้นสัญลักษณ์ไม่อาจใช้เพื่อการ
อธิบายด้วยเหตุผล ความไว้วางใจ ความถูกต้อง
หรือแม้กระทั่งสัจจะได้อีกต่อไปดังเช่นทศณะของ
ไซอูร์ เฟอร์ซ หรือจากอบสัน ทั้งนี้เพราะสิ่งที่สัญลักษณ์
อ้างถึงสิ่งที่เป็นตัวแทน มันไม่อาจหยุดนิ่งผืน
กระแสนวัตรกรรมของโลก อันทำให้สัญลักษณ์ไม่อาจ
ตามไล่การเปลี่ยนแปลงนวัตรกรรมทัน พลอยทำให้
ความหมายของสัญลักษณ์ลื่นไถลไปด้วย ฉะนั้นบ่อ
เกิดสัญลักษณ์ (semiosis) จึงเป็นแค่การสร้างกรอบ
จินตนาการที่เป็นตัวแทนของความรู้ที่เป็นความ
จริงได้เพียงชั่วขณะเวลาหนึ่งเท่านั้น หากจะกล่าว
ให้ถูกต้องแล้ว สัญลักษณ์แห่งเครื่องหมายและสัญลักษณ์
แห่งความหมายอาจลื่นไถลหลุดออกจากกันได้ อัน
ทำให้ความหมายของสัญลักษณ์เปลี่ยนแปลงไปอย่าง
ไม่หยุดยั้ง หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ระบบสัญลักษณ์
จะแปรสภาพไปเป็นอนาธิปไตยของทั้งคำและ
ความหมาย ซึ่งทั้งสองสิ่งไม่จำเป็นต้องจับคู่ไป
ด้วยกัน ต่างคนต่างไปหรืออาจกลายเป็นสัญลักษณ์
แห่งความว่างเปล่า เช่น ภาพวาดของปีกส์โซที่ตา
หู จมูก และปาก ไม่จำเป็นต้องอยู่ในที่ที่มันต้องอยู่
หากมันให้ความหมายอีกนัยหนึ่งเมื่อมันอยู่ในที่ที่
ต่างกันออกไปดังเช่นนาฬิกาข้อมือในปัจจุบันทำ
หน้าที่ให้กับผู้ที่ออกกำลังกายมากกว่าเฉพาะเป็น
การดูเวลาให้กับคนทำงานเท่านั้น

กรณีตัวอย่างของนาฬิกาข้อมือย่อม
สะท้อนให้เห็นว่า มันไม่ใช่เป็นดัชนีของคนทำงาน

หากแต่มันเป็นดัชนีของคนที่ชอบออกกำลังกาย
นาฬิกาข้อมือมือเพื่อการทำงานนับวัน ๆ จะสูญ
หายไปด้วยการแทนที่ของนาฬิกาข้อมือเพื่อการ
ออกกำลังกายที่สามารถใช้เวลาในการทำงานด้วย
ก็ได้ หากจะกล่าวไปแล้ว แบบวิธีของสัญลักษณ์ตาม
แนวคิดของเฟอร์ซซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 แบบวิธี
ได้แก่ ปฏิกิริยา ดัชนี และสัญลักษณ์ ไม่ใช่เป็นสิ่งสถิต
อีกต่อไป เพราะแต่ละแบบวิธีก็อาจมีความหมาย
ลื่นไหลไปตามนวัตรกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป
นอกเหนือจากที่แต่ละวิธีการอาจมีความคาบเกี่ยว
กัน แต่จะเป็นความคาบเกี่ยวกันของแบบวิธีการที่
ยอกย้อน (paradox) ซับซ้อนมากขึ้นกว่าที่เคยเป็น
เช่น นาฬิกาข้อมือที่ใช้สำหรับการออกกำลังกายซึ่ง
กำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบันนอกจากจะเป็นดัชนี
ของสัญญาณชีพในการออกกำลังกาย มันยังเป็นปฏิกิริยาที่
แตกต่างไปจากนาฬิกาในอดีตเพราะมันมีรูปทรง
เฉพาะที่ดูก็ทราบได้ว่าเป็นนาฬิกาข้อมือเพื่อใช้
ออกกำลังกาย นอกจากนี้มันยังอาจใช้เป็น
สัญลักษณ์ไม่ใช่เพียงแต่สถานภาพด้วยราคาเช่น
นาฬิกาข้อมือในอดีต แต่มันยังเป็นสัญลักษณ์ของ
ความกระฉับกระเฉงและความกระตือรือร้นอีก
ด้วย ด้วยนวัตรกรรมดังกล่าวทำให้ห้องค์ประกอบใน
แบบวิธีที่ตายตัวของเฟอร์ซต้องตายไปด้วย เพราะ
รูปแบบและการทำหน้าที่ของนาฬิกาเกิดความ
แปรปรวนในการใช้มันอันมีผลต่อพลังของระบบ
ภาษาแบบเก่าเสื่อมถอยลงเช่นนาฬิกาแบบเดิมจะ
ไม่เหลือที่อยู่อีกต่อไป

ในทางภาษาศาสตร์ ถ้อยคำและถ้อย
ความไม่ใช่วัตถุหากมันมีสถานะเป็นนามธรรม
เพราะฉะนั้นวัตถุทั้งหลายบนโลกที่เราเห็นเช่นตึก
รามบ้านช่อง จึงเป็นโลกวัตถุที่สื่อออกมาด้วยภาษา

วัตถุที่เห็นจึงไม่มีอยู่จริงมันเป็นเพียงความคิดที่เกิดจากความคิดในการประดิษฐ์ของมนุษย์แล้วแทนด้วยภาษาที่ใช้อ้างอิงถึงวัตถุนั้น โลกวัตถุจึงไม่มีอยู่จริง ความเป็นนามธรรมต่างหากที่ทำให้สัญลักษณ์ศาสตร์ไม่ต่างไปจากปรัชญาหรือคำต่าง ๆ ย่อมอยู่ในเขตพื้นที่สืบทอดเนื่องจากมันเป็นภาษาที่มาจากวัตถุที่เป็นกรอบอ้างอิงของสัญลักษณ์นั้น วัตถุจึงเป็นตัวแทนสัญลักษณ์ที่เป็นนามธรรม การอธิบายเนื้อความด้วยภาษาจึงไม่ใช่สิ่งที่สืบทอดอีกต่อไปหรือหากจะสืบทอดก็เป็นเพียงช่วงหนึ่งจากการที่วัตถุเป็นตัวแทนสัญลักษณ์ที่มีสัญลักษณ์แห่งเครื่องหมายและสัญลักษณ์แห่งความหมายที่เปลี่ยนแปลงได้ด้วยภาวะโลกวัตถุที่ไม่คงที่ปรวนแปรไปเสมอจากนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรวดเร็ว ฉะนั้นจึงไม่มีนามการณ์และปรากฏการณ์ใดหรือแม้กระทั่ง ณ ที่นั้น ที่มีคุณลักษณะโดดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์เนื่องจากสัญลักษณ์มีความหมายที่ลื่นไหลไปได้เสมอ (differance) ไม่เพียงแต่ความหมายเท่านั้น แม้สัญลักษณ์แห่งเครื่องหมายก็ลื่นไหลไปด้วยเช่น มีการตั้งชื่อที่ผสมด้วยตัวอักษรแปลก ๆ จนยากที่จะเข้าใจความหมายของมันเช่น ฟรุ้งฟริ้ง

การที่สัญลักษณ์และภาษากลายเป็นของไหลจึงทำให้ในปัจจุบันสัญลักษณ์และภาษามีความแปรปรวนสูงเนื่องจากการมีนวัตกรรมเป็นสิ่งเร้าที่อยู่รอบด้านและซึมลึกจนทำให้โลกตกอยู่ในสภาพการปฏิวัติวิทยาการอีกครั้งหนึ่งซึ่งปรากฏไม่บ่อยนัก แต่เริ่มมีปริมาณ คุณภาพ และความถี่ที่บังเกิดมากขึ้นเรื่อย ๆ ทุกนาที่ที่เวลาเดินไป ในอดีตมีแนวทางการศึกษาที่คล้ายคลึงกันนี้ที่เรียกว่าสัญลักษณ์ที่ว่างเปล่าหรือสัญลักษณ์ที่ลอยตัว หมายถึงสัญลักษณ์แห่งเครื่องหมายและสัญลักษณ์แห่ง

ความหมายหลุดออกจากการจับคู่กันอันทำให้สัญลักษณ์ไม่มีความเป็นตัวแทนของสิ่งที่มันหมายถึง เช่น กิณรี มายา สิ่งลวง และกาลอวกาศที่เป็นไปตามกฎแรงโน้มถ่วงที่แตกต่างจากความรู้นบนโลกของเรา ในทำนองเดียวกันสัญลักษณ์ที่เราเข้าถึงถึงนวัตกรรมจึงกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความว่างเปล่าเช่น แอพสตอร์ไนโทรศัพทมือถือเป็นสัญลักษณ์ที่ว่างเปล่าหรือลอยตัวกับผู้สูงอายุที่เข้าไม่ถึงและไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร ด้วยเหตุที่นวัตกรรมที่เกิดขึ้นจะส่งผลกระทบอย่างรอบด้าน ไม่ได้มีขีดจำกัดถึงการแผ่อิทธิพลไปยังสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง แต่ส่งผลกระทบแผ่กว้างออกไปยังทุกศาสตร์สาขาและทุกซอกทุกมุมของสังคม และเมื่อสัญลักษณ์และภาษาสามารถเข้าถึงนวัตกรรมแล้วก็พร้อมเสมอที่จะผล่อออกไปกลายเป็นสัญลักษณ์ที่ว่างเปล่าใหม่ หรืออาจกล่าวได้ว่า มันพร้อมที่จะเกิดสัญลักษณ์ว่างเปล่าได้โดยง่ายจากการที่ความหมายของสารและตัวสารเองลื่นไหลไปได้เรื่อย ๆ ตามกระแสนวัตกรรม

การลื่นไหลของสัญลักษณ์ของส่วนที่ขาดหายไป

แม้สัญลักษณ์และภาษาที่กล่าวถึงโลกวัตถุเป็นส่วนที่อยู่ตรงหน้า แต่สารหรือเนื้อความของมันย่อมประกอบด้วยส่วนที่มันขาดหายไปเสมอ การที่เราไม่สังเกตเห็นส่วนที่ขาดหายไปเพราะมันถูกกดทับด้วยเนื้อความหรือสารของส่วนที่อยู่ตรงหน้า ดังนั้นทั้ง ๆ ที่มีเนื้อความในส่วนที่ขาดหายไปแต่มันก็อาจมีใช้สัญลักษณ์แห่งความว่างเปล่าสารในส่วนที่ขาดหายไปยังคงอยู่เพียงแต่เราไม่สังเกตเห็นมันเท่านั้น ฉะนั้นมันจึงไม่จำเป็นต้องเป็นสัญลักษณ์แห่งความว่างเปล่าแม้ว่าเราอาจมองไม่เห็นส่วนที่ขาดหายไปเพราะแท้จริงแล้วมันแฝงอยู่

ในระบบสัญลักษณ์ศาสตร์ หากเราทำใจที่จะขี้และพอกเนื้อความด้วยความรู้ที่เป็นความจริงแล้ว มันอาจเคลื่อนที่ขยับไปอยู่ด้านมืดซึ่งเป็นส่วนที่มองไม่เห็นเช่นสถานะของกลุ่มคนบางกลุ่มที่ถูกกดทับเราก็อาจเห็นส่วนที่ขาดหายไปได้เช่นคนชายขอบส่วนใหญ่แล้วส่วนที่ขาดหายไปจะกลายเป็นส่วนที่อยู่ตรงหน้าก็ต่อเมื่อวิทยาการที่เป็นนวัตกรรมเป็นตัวเปิดเผยให้เห็นมัน เพราะบางครั้งก็ยากที่คนปกติจะเห็นมันจากความเคยชินที่เคยอยู่กับส่วนที่อยู่ตรงหน้า ส่วนที่ขาดหายไปคือส่วนที่เป็นภาพเสมือนในกระจกเงาที่เราคิดว่ามันไม่มีอยู่จริงแต่เราก็เห็นมันได้เพราะมันคือส่วนที่สะท้อนของส่วนที่อยู่ตรงหน้าที่ปรากฏในกระจกเงาดังตัวอย่างเช่น การโฆษณาการท่องเที่ยวอมเปิดเผยส่วนที่อยู่ตรงหน้าที่เต็มไปด้วยภาพความงดงามแต่ซ่อนเร้นความยากจนของผู้คนที่ไม่ได้อะไรจากการท่องเที่ยว นอกจากการแสวงหาวิธีการใหม่ ๆ จากการไปขอร้องจากนักท่องเที่ยว เช่นเดียวกับการปิดบังการพบโรคโควิด 19 ในอุษัน จากนายแพทย์ที่ถูกทางการจีนปิดปากมาตั้งเดือนธันวาคม 2562 จนนายแพทย์ผู้นี้เสียชีวิต และความจริงของโรคก็ปรากฏขึ้น ซึ่งรัฐบาลจีนยากที่จะรับผิดชอบไหวในระยะที่ผ่านมาก่อนจะใช้จ่ายแรงในการแก้ปัญหาหลังจากนั้นสามเดือน โรคโควิด 19 จึงเป็นส่วนที่ขาดหายไป แต่เมื่อนวัตกรรมทางการแพทย์มาถึงและผู้คนติดเชื่อและล้มตายเป็นอันมาก ส่วนที่ขาดหายไปมาตั้งแต่ธันวาคมศกที่แล้ว ก็กลับกลายเป็นส่วนที่อยู่ตรงหน้าจากนวัตกรรมการค้นพบไวรัสสายพันธุ์ดังกล่าว อาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า นวัตกรรมช่วยเปิดเผยและช่วยในการเข้าถึงข้อมูลของส่วนที่เคยขาดหายไป

การที่สัญลักษณ์ตามแบบจำลองของโซซูร์เชื่อมั่นในความเป็นนามธรรมของภาษาที่มีจุดเริ่มต้นมาจากสมองหรือจิต ฉะนั้นแท้จริงแล้วสัญลักษณ์ใด ๆ เป็นผลจากจิตวิทยาในการสร้างกรอบจินตนาการของตัวแทนสัญลักษณ์เพื่อให้สมองถ่ายทอดเป็นภาษาออกมา และเนื่องจากในรูปของภาษาเป็นสัญลักษณ์ที่เป็นตัวแทนที่มีความเคลื่อนไหวหรือความเป็นพลวัตที่สั่นไหวเร็วมากในยุคของการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่รุนแรงอย่างรวดเร็ว มันจึงทำให้สัญลักษณ์ซึ่งแม้จะเป็นนามธรรมก็ควรเคลื่อนไหวตอบสนองสถานการณ์ได้โดยง่าย (Sinha, 2015) แต่อย่างไรก็ตามมันก็ยังก้าวตามไม่ทันนวัตกรรมที่เกิดขึ้น ดับลง และพัฒนาขึ้นใหม่อย่างรวดเร็วเช่น การเปลี่ยนแปลงจากยุค 2G มาเป็น 5G ใช้เวลาจากช่วงต้นศตวรรษนี้โดยประมาณเท่านั้น กระทั่งแม้ความเป็นนามธรรมภายในจิตที่ไร้รูปทรงก็ไม่สามารถตามสิ่งประดิษฐ์ที่เป็นรูปธรรมได้ ยิ่งเป็นรูปธรรมเทียมหรือเสมือนจริงด้วยแล้ว บางครั้งก็ยากที่สมองจะตามติดสถานการณ์ได้ เช่น การแปลงการเต้นของหัวใจและสมองให้อยู่ในรูปภาพที่เป็นคลื่นไฟฟ้าซึ่งคนธรรมดาไม่เข้าใจ แต่นายแพทย์ที่เห็นภาพของคลื่นจะสามารถจินตนาการออกถึงโรคภัยในตัวคนไข้หรือการตกแต่ง (retouch) รูปร่างและใบหน้ามนุษย์ให้ดูสวยงามมากขึ้นเท่าใดก็ได้ จนจิตสำนึกของมนุษย์ที่เคยครอบครองพฤติกรรมมนุษย์ไม่อาจทำหน้าที่ได้อีกต่อไป จิตใต้สำนึกและจิตไร้สำนึกเข้ามาครอบครองวิถีชีวิตและการตัดสินใจของมนุษย์มากขึ้นเรื่อย ๆ จนอาจกล่าวได้ว่า ยิ่งโลกสมองกลและโลกาภิวัตน์ขับเคลื่อนไปอย่างรวดเร็ว จิตใต้สำนึกและจิตไร้สำนึกจะกลายเป็น

พฤติกรรมที่ครอบครองวิถีของโลก ซึ่งหมายความว่า มนุษย์ไม่ได้ตัดสินใจการใช้ชีวิตด้วยมโนสำนึกของตนเองอีกต่อไป หากเป็นไปตามเสียงเรียกร้องของจิตใต้สำนึกและจิตไร้สำนึกที่อยู่ภายใต้เงื้อมมือของการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง

อย่างไรก็ตาม ตามแนวความคิดของโซซูร์ มีความเชื่อว่า สัญญะแห่งความหมายมีมาก่อนหน้านั้นแล้ว เนื่องจากโลกของเรามีตัวแทนสัญญะ เช่น ความรู้มากมายในธรรมชาติ เพียงแต่มนุษย์เรายังเข้าไม่ถึงและรอวันที่จะมีวิทยาการหรือวิชาการมากพอในการเข้าถึงมัน การเข้าถึงตัวแทนสัญญะหรือองค์ความรู้ที่อยู่ในธรรมชาติทำให้มนุษย์ต้องประดิษฐ์สัญญะแห่งเครื่องหมายหรือภาษาตามมาเพื่อใช้สื่อสารระหว่างกันต่อตัวแทนสัญญะหรือองค์ความรู้เดียวกัน แต่ในระยะเวลาอันนี้เป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่รุนแรงอย่างรวดเร็ว ทำให้มนุษย์เห็นต่างไปจากเดิมที่เชื่อว่า สัญญะแห่งเครื่องหมายอาจมาก่อนและอยู่อย่างลอยตัวอยู่แล้ว จากนั้นต้องใช้ความพยายามแสวงหาสัญญะแห่งความหมายที่เข้ากันในการอธิบายปรากฏการณ์อย่างที่เราได้เรียนรู้อยู่ เช่น ส่วนที่ขาดหายไปอาจไม่ปรากฏให้เห็นในสังคม แต่มนุษย์สามารถระบุสัญญะแห่งเครื่องหมายของมันได้จากเงาสะท้อนในกระจกของส่วนที่อยู่ตรงหน้า เช่นเดียวกับองค์ความรู้ที่มีอยู่แล้วในธรรมชาติ เพียงรอให้มนุษย์ตั้งสมมติฐานซึ่งประกอบด้วยสัญญะแห่งเครื่องหมายเพื่อพิสูจน์หรือทดสอบว่าสัญญะแห่งความหมายของมันมีอยู่จริงมาก่อนหรือไม่

อันที่จริงสัญญะส่วนใหญ่ไม่อาจอยู่ลอย ๆ เป็นอิสระตามลำพังได้เพราะอาจทำให้ผู้คนสงสัยไม่เข้าใจโดยเฉพาะหากมันยังเป็นสัญญะแห่งความว่างเปล่า เช่น ปากสีแดง ซึ่งไม่ทราบว่าผู้เปล่งเสียงพูดหมายถึงอะไรและต้องการให้ผู้รับสารเข้าใจว่าอะไร สัญญะหนึ่ง ๆ จึงต้องพึ่งพาสัญญะอื่น ๆ ที่อยู่โดยรอบเพื่อนำไปสู่ถ้อยแถลงให้เป็นที่เข้าใจตรงกันได้ ด้วยเหตุนี้ปรากฏการณ์จึงประกอบด้วยระนาบของสัญญะต่าง ๆ จำนวนมากที่มีความสัมพันธ์ต่อกันจนกลายเป็นประเด็นหรือหัวข้อเดียวกัน โดยเฉพาะในยุคนวัตกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงย่อมทำให้ภาษาซึ่งเป็นชุดของสัญญะแทนปรากฏการณ์เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เนื่องจากแรงกระทำของวิทยาการที่เข้ามาผลักดันอย่างไม่หยุดยั้ง จนทำให้ปรากฏการณ์ที่ประกอบด้วยสัญญะที่รอการพิสูจน์เพื่อให้เป็นทฤษฎีจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงอย่างรวดเร็วไปด้วย (Bridle, 2008) ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจอะไรที่ทฤษฎีและแนวความคิดนับวันยิ่งผ่านไปกลับยังมีอายุสั้นลง องค์ความรู้และนวัตกรรมของมนุษย์จึงล้มหายตายจากและผลิตขึ้นใหม่อยู่ตลอดเวลา เช่น วอล์คแมนเคยทำให้บริษัทโซนี่ดังกระหึ่มสร้างความร่ำรวยจนโซนี่ไม่ได้แสวงหานวัตกรรมใหม่ ๆ เข้ามาแทนที่ เพียงไม่กี่ปีวอล์คแมนกลายเป็นโบราณวัตถุที่โซนี่ภูมิใจกับอดีตที่หายไปและยังไม่มีสิ่งใดสามารถเข้ามาทดแทนได้เลย

ความไม่เสถียรของวัตถุที่สัญญะอ้างถึง

แต่เดิมสัญญะแห่งเครื่องหมายเคยถูกทำให้แนบสนิทกับสัญญะแห่งความหมายทำให้สารสื่อความหมายในสิ่งที่ดำรงอยู่จริงมาก่อนหน้า สิ่งนี้

ทำให้ผู้คนสื่อสารแล้วเข้าใจตรงกัน การโฆษณา และการประชาสัมพันธ์ทำหน้าที่ในส่วนนี้ กล่าวคือ การทำให้ผู้รับสารที่เป็นผู้บริโภคคล้อยตามสัญญาติแห่งเครื่องหมายและสัญญาติแห่งความหมายของผู้ส่งสาร สัญญาติแห่งเครื่องหมายและสัญญาติแห่งความหมายทำให้สัญญาติดังกล่าวเป็นหนึ่งเดียวกัน จนผู้รับสารไม่ได้แยกสองสิ่งนี้ออกจากกัน เช่น gun แปลว่า ปืน เมื่อพูดถึง gun คนฟังเห็นภาพปืนในสมองที่ไปสัมพันธ์กับคำศัพท์รอบข้าง ไม่ใช่ถึงตัวสะกดของคำว่า g-u-n ในสมองแต่อย่างใด ดังนั้นการรับรู้คำศัพท์นี้ของเรามันจึงเป็นการประสานสัญญาติแห่งเครื่องหมายและสัญญาติแห่งความหมายเข้าไว้ด้วยกันจนแยกไม่ออกจากกัน โดยสัญญาติแห่งเครื่องหมายที่กล่าวออกมา กลายเป็นสิ่งที่โปร่งใสเนื่องจากคนไม่ยึดติดกับคำศัพท์ที่ถูกนำเสนอแต่นึกถึงความเข้าใจในสิ่งที่ฟังมากกว่า โดยผู้รับสารจะรับรู้ถ้อยแถลงทั้งหมด และแปลความหมายพร้อมกันไปในที่เดียวคือภาพของความเป็นปืนในรูปของอาวุธ นอกจากนี้สัญญาติที่กำหนดขึ้นมาในถ้อยแถลงที่ปลอมปนจะกลืนกันไปเป็นเอกลักษณ์ที่เป็นเอกภาพจนถูกทำให้ดูเป็นธรรมชาติระหว่างแหล่งสารและพฤติกรรมของผู้พูด กล่าวคือ ในสมองหรือในจิตของเราจะประมวลถ้อยแถลงนั้นไว้เป็นหนึ่งเดียว ไม่ได้แยกเป็นคำ ๆ ที่รวมกันเป็นประโยคในหัวสมองของเรา

การค้นพบนวัตกรรมและองค์ความรู้ใหม่ ๆ จำเป็นต้องนำเสนอความจริงที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และวิทยาการผ่านสื่อไปยังผู้ใช้ ซึ่งการนำเสนอเพื่อเอานวัตกรรมและองค์ความรู้ไปใช้เกี่ยวข้องกับนิยศาสตร์หรือการให้ความหมายของสัญญาติหรือถ้อยแถลงที่เป็นตัวแทนของโลก

วัตถุ ซึ่งข้อค้นพบกับการใช้ภาษาต้องแนบสนิทต่อกันเพื่อการนำเสนอผลงานนั้นทำให้ความเข้าใจตรงกัน แต่โดยทั่วไป การแนบสนิทระหว่างข้อค้นพบ (โลกวัตถุ/ปรากฏการณ์) กับภาษาอาจทำได้ยาก ทำให้พบการบิดเบือนความจริงโดยระบบการให้ความหมายของการสื่อสารอยู่เสมอไม่ว่าจะโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม มันจะมีความตั้งใจจริงเพียงใด ในบางครั้งอาจเป็นผลจากการถูกลวงโดยไม่รู้ตัวหรือรู้ตัว (Burkeman, 2015) แม้จะเป็นการสื่อสารทางวิทยาศาสตร์และวิทยาการ แต่กระนั้นมันยังอาจถูกรับรู้และเข้าใจว่า สิ่งที่ค้นพบนั้นเป็นความรู้ซึ่งแทนที่ความจริง (โลกวัตถุ) ในการนำเสนอแต่อาจจะไม่ใช่สิ่งที่ดำรงอยู่จริงของสัญญาติโดยอิสระในโลกของสังคม สัญญาติจึงไม่ใช่แค่เพียงเป็นตัวแทนวัตถุ และวัตถุก็มีใช้ตัวแทนสัญญาติเท่านั้น แต่มันยังเป็นพาหะสำหรับมโนทัศน์ใด ๆ ที่มีต่อวัตถุ (สัญญาติพาห์) เช่นเมื่อเห็นธงครุฑพาห์ก็เข้าใจได้ว่าพระมหากษัตริย์ทรงประทับอยู่ ณ ที่นั้น เมื่อเราพูดถึงสรรพสิ่ง เราย่อมมีมโนทัศน์หรือกระบวนการความคิด (conception) ของพวกมันประกอบอยู่ด้วยเสมอ จึงจะทำให้เราเข้าใจและมีกรอบจินตนาการเกี่ยวกับมันเกิดขึ้น ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นเพียงแค่นิยามความเป็นสรรพสิ่งในตัวของพวกเขา (ความเป็นมัน/ภาวะที่เป็นอยู่-being) เท่านั้น แต่ยังอาจเป็นวัตถุที่เป็นสัญลักษณ์ซึ่งมีความหมายโดยตรงอีกด้วย เช่น สวัสดิกะของนาซีเป็นวัตถุที่เป็นสัญลักษณ์ซึ่งมีความหมายโดยตรงถึงภาวะความเป็นชนชาติอารยันแล้ว ยังหมายถึงความมีเชื้อสายเผ่าพันธุ์เหนือชนชาติอื่น ๆ ด้วย

เมื่อภาษาเป็นนามธรรม ตัวแทนสัญลักษณ์ คือ กรอบอ้างอิงของวัตถุซึ่งเป็นสิ่งที่ถ้อยคำ หมายถึง ฉะนั้นสัญลักษณ์ทางภาษาศาสตร์ก็คือ สิ่งที่ไม่ใช่วัตถุโดยสิ้นเชิง เพราะมันเป็นนามธรรมที่ใช้เป็นตัวแทนของวัตถุที่มันอ้างอิงถึง ด้วยเหตุนี้ภาวะที่ไม่ใช่วัตถุ (immateriality) ของสัญลักษณ์จึงเป็นคุณลักษณะโดดเด่นที่ไม่ค่อยจะมีใครวิจารณ์ถึง เนื่องจากเป็นสิ่งที่รับรู้กันอยู่แล้ว ฉะนั้นเราจำเป็นต้องเตือนตัวของเราเองว่า ถ้อยคำต่าง ๆ ที่เราใช้อยู่ไม่มีคุณค่าในตัวของพวกเขาเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมันเป็นสัญลักษณ์แห่งความว่างเปล่าหรือสัญลักษณ์แห่งเครื่องหมายอาจไม่ต่อประสานกับสัญลักษณ์แห่งความหมาย ความเข้าใจ สัญลักษณ์ได้ตีมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับสัญลักษณ์ต้องมีลักษณะความเป็นระบบสัญลักษณ์ โดยหมายถึงว่าสัญลักษณ์ใดสัญลักษณ์หนึ่งไม่อาจอยู่โดยลำพังได้ต้องพึ่งพาสัญลักษณ์อื่นเพื่อเติมเต็มการสื่อความหมายของเนื้อความออกมาโดยสมบูรณ์และเป็นที่เข้าใจ หากแยกสัญลักษณ์ออกมาเป็นอิสระลอย ๆ แล้วย่อมทำให้ไม่เข้าใจว่ามันมีความหมายที่แท้จริงหรือเจตนารมณ์อย่างไร โครงสร้างของระบบสัญลักษณ์อันบริสุทธิ์จำเป็นต้องเป็นความสัมพันธ์ที่มีความชัดเจนในแบบหนึ่งต่อหนึ่ง กล่าวคือ มีความหมายตรงไปตรงมาและมีความชัดเจนในการสื่อมันออกมา สิ่งที่สำคัญที่สุดของระบบความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์และภาษา คือ ความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ต้องอิงอยู่กับความสัมพันธ์เชิงระบบที่มีต่อกันระหว่างสัญลักษณ์ เช่น การกล่าวถึง คน โดยลำพังไม่สามารถนำไปสู่ความเข้าใจในการสื่อความหมายได้ หากบอกกว่านายดำเป็นคนอย่างตรงไปตรงมา จะ

ทำให้เราเข้าใจความหมายของคำว่าคนเมื่อมันสถิตอยู่ในระบบสัญลักษณ์

ความเข้าใจในสัญลักษณ์ที่ลื่นไหล

เพื่อความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างมนุษย์ซึ่งจำเป็นต้องสื่อสารด้วยความสัมพันธ์ที่อยู่ในระบบสัญลักษณ์ สิ่งที่มีมนุษย์กำหนดความสัมพันธ์ขึ้นเองดังกล่าวยังได้รับการพัฒนาความหมายที่ลึกซึ้งจากการเลือกใช้สัญลักษณ์ ในทางภาษาศาสตร์ก็ไม่แตกต่างไปจากระบบสัญลักษณ์ที่ต้องเน้นการกำหนดคุณลักษณะโดดเด่นที่มีการจัดวางรูปแบบโดย ภาษา (design feature of language) คุณลักษณะโดดเด่นของสิ่งที่มนุษย์กำหนดขึ้นเอง จากความสัมพันธ์ภายในระบบสัญลักษณ์ช่วยให้ใช้ภาษาด้วยความโดดเด่น และช่วยทำให้เราสามารถปรับตัวได้ง่ายโดยใช้ภาษาได้เก่ง (versatility) แม้แต่ในบริบทของภาษาที่มีความลื่นไหลเป็นธรรมชาติ แม้กระทั่งการลื่นไหลของมันอาจจะไม่มีความเชื่อมต่อระหว่างสัญลักษณ์แห่งเครื่องหมายและสัญลักษณ์แห่งความหมาย หรือระหว่างเสียงที่แตกต่างกันของคำและมโนทัศน์ของสิ่งที่มันอ้างอิงถึง ในแง่ของความสัมพันธ์ที่เคยสถิตหรือถาวรมาแต่แรกเริ่มโดยสัญลักษณ์หรือภาษาที่ถาวรต้องเป็นสิ่งจำเป็น โปร่งใส หรือเป็นความรู้แจ่มแจ้ง ในขณะที่ธรรมชาติของสัญลักษณ์และภาษาท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง ขัดต่อการเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจจะกำหนดรูปและความหมายของสัญลักษณ์หรือภาษาให้หยุดนิ่งได้ ในขณะที่สนทนาหรืออ่านผลงาน เพราะมันได้แปรสภาพกลายเป็นของไหลไปแล้วในปัจจุบัน เราจึงเห็นรูปและความหมายของคำในปัจจุบันนี้แปรเปลี่ยนไปตลอดเวลาจนบางคนไม่อาจตามทันได้

โดยเฉพาะคนที่ไม่ได้ใช้สื่อสังคมเป็นประจำ เช่น ผู้สูงอายุอาจไม่เข้าใจทวิตเตอร์

ด้วยเหตุที่สัญญาติและภาษาเป็นของไหล ธรรมชาติของการเชื่อมโยงกันระหว่างสัญญาติแห่งเครื่องหมายและสัญญาติแห่งความหมายจึงเป็นไปอย่างชั่วคราว คนบางคนรับรู้สัญญาติแห่งเครื่องหมายเดียวกัน แต่อาจตีความด้วยสัญญาติแห่งความหมายที่แตกต่างกัน เช่น โควิด 19 เป็นที่ตื่นตระหนกในไทยและเอเชียกว่าสามเดือนแล้ว กว่าที่องค์การอนามัยโลกและยุโรปตะวันตกจะรู้สึกว่ามันเป็นอันตรายต่อคนทั้งโลก ความเป็นอันตรายของโรคนี้นั้นช่วงนั้นถึงอธิบายอย่างไรกับชาวยุโรป พวกเขาเห็นว่าโรคนี้นี้ยังไม่สำคัญ หากสัญญาติแห่งความหมายถูกตีความแตกต่างออกไปจนบิดเบี้ยวจากผู้อื่นเกินกว่าที่ผู้คนจะยอมรับได้ ก็จะทำให้ผู้พูดหรือผู้เขียนนั้น มีสภาพจิตหรืออารมณ์ที่ไม่ปกติแตกต่างไปจากผู้อื่น ในสังคมตามที่ผู้อื่นคิดกัน ถ้อยคำหรือถ้อยความหรือสัญญาติใด ๆ เมื่อกล่าวออกมาแล้ว มันย่อมกลายเป็นสิทธิของผู้อื่นจะแปลความหมายได้โดยอิสระ ผู้พูดไม่อาจไปกำหนดการแปลความหมายของผู้รับสารได้ นอกจากจะต้องวางเงื่อนไขในการสื่อความหมายนั้น ๆ ไว้ ความแปรปรวนของความหมายจึงเกิดขึ้นตลอดเวลาที่เราพบเท่าที่คนเราติดต่อสื่อสารกัน ทั้งนี้เพราะสัญญาติและภาษาล้วนใช้วัตถุเป็นกรอบอ้างอิงหรือเป็นตัวแทนของสัญญาติในการโต้ตอบกัน เมื่อวัตถุซึ่งเป็นกรอบอ้างอิงเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ไม่มีอยู่จริงหรือมีอยู่แต่สถานะของมันไม่เคยคงที่โดยเฉพาะในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่รุนแรงอย่างรวดเร็ว เพราะความหมายของมันลื่นไหลได้โดยตลอด ฉะนั้นสัญญาติและภาษาย่อมเป็นของไหล นอกจาก

การกำหนดสัญญาติให้เป็นความรู้ในตน (a priori) ที่ถูกกำหนดขึ้นมาและเป็นความจริงในตัวเอง มันก็จะกลายเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่จริงเสมอ และกลายเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่จริงในประวัติศาสตร์ที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้เนื่องจากมันเป็นนามธรรมที่เป็นความจริงในตนเอง ความเป็นนามธรรมของมันจึงทำให้มันเป็นของไหลถ่ายเทไปยังกาลเวลาถัด ๆ มาได้ ฉะนั้นการเป็นความรู้ในตนดังกล่าวจึงเป็นการหยุดยั้งความรู้เชิงประจักษ์หรือความรู้ภายนอกนี้การเป็นสัญญาติในความหมายของเลวี-สโตรสจึงอาจนำมาใช้ในสังคมภายในระบบสัญญาติและให้ความหมายโดยบริบททางวัฒนธรรมที่มนุษย์คุ้นชินอยู่กับมัน ความรู้ในตนเช่นปรัชญามันเป็นนามธรรมที่อาจลื่นไหลไปสู่คนอื่น ๆ ในยุคถัด ๆ มา แต่กระนั้นการถกเถียงในเรื่องปรัชญาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเสมอ เพราะปรัชญาในปัจจุบันเป็นความรู้ที่เป็นความจริงในพื้นที่ที่เสถียรนั้นหมายความว่า ปรัชญานอกจากมีธรรมชาติที่เป็นของไหลไม่ใช่สิ่งสถิตแล้ว มันยังมีความหมายที่เป็นของไหลอีกด้วยอันทำให้เกิดผลงานของเมธีในยุคถัด ๆ มา

ในการกำหนดความหมายหนึ่ง ๆ ซึ่งมนุษย์ต้องการสื่อมันออกไป ย่อมทำให้สัญญาติแห่งความหมายที่ใช้สื่อกันต้องผ่านสัญญาติแห่งเครื่องหมายที่อยู่ในรูปของถ้อยคำ ถ้อยความ ภาษา และรูปภาพ ความจริงแล้วสัญญาติแห่งเครื่องหมายเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้สื่อกันแทนความหมายที่ตนเองมีอยู่ ดังนั้นสัญญาติแห่งเครื่องหมายมันจึงเป็นตัวแทนวัตถุที่ถูกใช้เพื่อเป็นกรอบอ้างอิง เพราะสัญญาติที่สื่อออกไปย่อมทำให้

มันมนุษย์ยึดโยงกับวัตถุหรือโลกสังคัมได้ตรงกันระหว่างคู่สนทนา อย่างไรก็ตามมันอาจดูไม่เป็นปัญหา แต่ในความเป็นจริงแล้วความเป็นตัวแทนวัตถุเทียบได้กับสัญลักษณ์แห่งเครื่องหมายเนื่องจากมนุษย์ใช้เรียกมันแทนวัตถุ แต่สัญลักษณ์แห่งความหมายเกิดขึ้นจากการแปลความหมายของผู้รับสาร แม้จะมีการถ่ายทอดทางภาษาที่ดีที่สุดก็ไม่มีทางที่ผลซึ่งได้จากการตีความระหว่างสัญลักษณ์แห่งเครื่องหมายกับสัญลักษณ์แห่งความหมายจะมีความหมายที่แนบสนิทกันได้ทุกประการ หากทั้งทั้งสัญลักษณ์แห่งเครื่องหมายกับสัญลักษณ์แห่งความหมายมีสิ่งเหมือนกันคือต่างเป็นนามธรรมที่อยู่ในพรหมแดนของจิต ผลที่ได้จากการตีความเป็นจิงจุดเริ่มต้นของสัญลักษณ์ที่จะพัฒนาภายในจิตต่อไป ดังนั้นคุณลักษณะโดดเด่นของสัญลักษณ์ก็คือ สัญลักษณ์สามารถแปลความหมายได้ แต่เป็นกระบวนการให้ความหมายในภาษาศาสตร์ที่ไม่รู้จบหรือไม่มีจุดสุดท้ายเพราะอนุกรมของผลที่ได้จากการตีความเป็นไปอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับไปได้เรื่อย ๆ

การสิ้นสุดของระบบไตรภาคของเพิร์ช

นอกเหนือจากสัญลักษณ์ตามแบบจำลองของโซซูร์แล้ว สัญลักษณ์ตามแบบจำลองของเพิร์ชยังให้เนื้อหาที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากสัญลักษณ์ตามแบบจำลองของเพิร์ชเป็นไตรภาคไม่ใช่ทวิภาคดังแบบของโซซูร์ เพิร์ชเชื่อว่าสัญลักษณ์ในโลกนี้ที่ใช้กันอยู่มี 3 ลักษณะหรือตรีวิทยา (triology) ได้แก่ ปฏิม่า ดัชนี และสัญลักษณ์ โดยปฏิม่าเป็นสัญลักษณ์ที่เป็นแบบจำลองของตัวมันเอง คือ สามารถเล่าเรื่องและแปลความหมายจากสิ่งที่เป็นตัวมันซึ่งเรียกว่าเป็นปฏิม่า เช่น พระพุทธปฏิม่า เป็น

ตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือรูปถ่ายแทนความหมายของสิ่งที่ปรากฏในภาพถ่าย ส่วนดัชนีซึ่งตัวมันใช้เป็นตัวแทนของสัญลักษณ์อื่นได้ เช่น คว้นเป็นดัชนีของไฟ เมื่อกล่าวถึงคว้น นั้นหมายความว่าไฟในบริเวณนั้น สำหรับสัญลักษณ์ ตัวมันเองใช้เป็นตัวแทนของความหมายทั้งหลายที่จำเป็นเรียนรู้ เช่น ธงชาติไทยมีสามสี หมายถึง ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ หรือการไหว้เป็นการแสดงการทักทายหรือขอบคุณในสังคมบ้านเรา ในบรรดาส่วนประกอบของแบบจำลองของเพิร์ช ปฏิม่าสามารถทำความเข้าใจได้โดยง่าย เช่น ภาพถ่ายของใคร่ยอมหมายถึงคนผู้นั้นโดยตรงหรือมีความหมายตรงไปตรงมาและไม่ต้องตีความลึกซึ้ง ส่วนดัชนีไม่ได้หมายถึงตัวของมันเองอย่างปฏิม่า แต่เมื่อมีมันก็จะให้ความหมายของอีกสัญลักษณ์หนึ่งตามมา เช่น คว้นยอมมาจากหรือเป็นดัชนีของไฟ ความหมายของดัชนีจะเป็นสัญลักษณ์หนึ่งที่ให้ความหมายของอีกสัญลักษณ์หนึ่งที่อยู่ถัดออกไป ต่างไปจากปฏิม่าที่ให้ความหมายทับซ้อนกับตัวสัญลักษณ์เอง ทั้งปฏิม่าและดัชนีมนุษย์ทราบได้จากการตีความหรือเรียนรู้ได้ด้วยตนเองหรือจากประสบการณ์ที่พบเห็นซ้ำ ๆ สำหรับสัญลักษณ์แล้ว การแปลความหมายของมันไม่ได้ตรงไปตรงมาหรือเข้าใจได้เพียงเห็นปรากฏการณ์นั้น ๆ หากแต่ต้องผ่านการเรียนรู้ถึงความหมายของมัน เช่น มนุษย์ทั่วโลกยอมไม่เข้าใจประเพณีลอยกระทง และอาจเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลที่น่ากระทงไปลอย อันแตกต่างจากคนไทยที่เราถูกสอนและเรียนรู้ว่าการลอยกระทงเป็นการยอมรับสายน้ำอันศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้เราใช้มันอย่างเคารพและใช้มันอย่างสะอาด เป็นต้น ฉะนั้นสัญลักษณ์ที่เป็น

สัญลักษณ์ต้องผ่านการเรียนรู้อันแตกต่างจาก
ปฏิมาและดัชนี ทั้งนี้ความหมายของส่วนประกอบ
ทั้งสามของแบบจำลองได้เปิดโอกาสให้ผู้คนแปล
ความหมายในทิศทางต่าง ๆ ได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับภูมิ
หลังและจิตใต้สำนึกของแต่ละคน (Brier, 2008)
เราจึงมีคณพยายามผูกธงคำแทนธงชาติเพื่ออ้าง
สัญลักษณ์แห่งความยุติธรรม อย่างไรก็ตามยังมี
สัญลักษณ์ที่ปราศจากการอธิบายของวัตถุที่เป็นตัวแทน
อันทำให้สัญลักษณ์แบบนี้เป็นอิสระไร้ความเชื่อใดๆ
เป็นรากฐาน เช่น คิดจะแต่งตัวอย่างนี้ก็แต่ง หรือ
คิดจะพูดอย่างนี้ก็พูดโดยปราศจากความหมาย
หรือไม่สนใจในสิ่งที่ต้องการสื่อออกไป

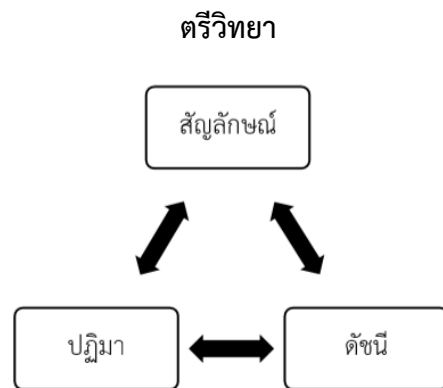
ปฏิมา ===== ความ
เป็นตัวแทน

ความเป็นตัวแทน → ดัชนี
สัญลักษณ์ → ความ เป็น
ตัวแทน

สัญลักษณ์ปราศจากการอธิบายอิงยอมเป็น
อิสระไม่มีรากฐานจากความเชื่อใด ๆ

ยิ่งกว่านั้นส่วนประกอบทั้งสามของ
แบบจำลองของเพิร์ช ยังมีความสัมพันธ์ที่อาจ
แปรเปลี่ยนความหมายจากส่วนประกอบหนึ่งไปยัง
อีกส่วนประกอบหนึ่ง เช่น การไหว้เป็นดัชนีในการ
แสดงการทักทาย แต่เมื่อเกิดโรคโควิด 19 การไหว้
นอกจากการเป็นดัชนีของการทักทายแล้ว มันยัง
กลายเป็นสัญลักษณ์ที่หมายถึงการไม่สัมผัส
ร่างกายต่อกันหรือเป็นสัญลักษณ์แห่งการปลอด
การติดเชื่อระหว่างมนุษย์ด้วยกันเองเมื่อโรคนี้
กลายเป็นโรคระบาดของโลกตามคำประกาศของ
องค์การอนามัยโลก หรือภาพถ่ายการฝึกทหาร
เกณฑ์เป็นดัชนีของความอดทนแข็งแกร่ง เป็นต้น

อย่างไรก็ตามสิ่งที่ผู้คนชาวตะวันตกแสดงการ
ทักทายตามแบบชาวตะวันออก ก็ชี้ให้เห็นว่าผู้คน
เหล่านั้นไม่ได้เข้าถึงการทักทายของวัฒนธรรม
ตะวันออก เพราะแม้คนตะวันออกจะใช้วิธีการไหว้
แต่การไหว้ของแต่ละประเทศก็มีรายละเอียดที่
แตกต่างกันทั้งในแง่ที่เป็นสัญลักษณ์แห่งเครื่องหมาย
และสัญลักษณ์แห่งความหมาย ทั้ง ๆ ที่ชาวตะวันตก
รับรู้การไหว้เป็นสัญลักษณ์ในการทักทาย แต่ไม่ได้
เข้าใจสิ่งที่อยู่เหนือความเป็นไตรภาคของเพิร์ช
อย่างแท้จริง

อนาล็อก/ดิจิทัล

เมื่อโลกเข้าสู่ยุคดิจิทัลทำให้ส่งผลกระทบ
ในการเข้าสู่คลื่นลูกที่สาม เพราะภายใต้คลื่นก่อน
หน้านั้นของสังคมล้าหลังอยู่ในยุคของอนาล็อกมา
อย่างยาวนาน ด้วยเหตุนี้ความเป็นอนาล็อกซ่อน
อยู่ในสรรพสิ่งหรือโลกวัตถุของเราเสมอ เช่น
แผ่นเสียง ภาพยนตร์ การพูดจา และการ
เขียน เป็นต้น แต่ในยุคปัจจุบันที่โลกของเราเข้าสู่
ยุคดิจิทัลมากกว่ากึ่งศตวรรษโดยเฉพาะเมื่อมนุษย์
ผลิตเครื่องคอมพิวเตอร์ แอปพลิเคชัน
โทรคมนาคม และเวปฟาย ทำให้วิถีคิดของมนุษย์
เปลี่ยนแปลงไป ทุกอย่างที่เคยเป็นอนาล็อกจะถูก

ทำให้เป็นดิจิทัลเพื่อการเก็บรักษา การสืบค้น การวิเคราะห์ และการประยุกต์ใช้ที่รวดเร็วอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น จึงไม่น่าแปลกใจที่ภาพวาด การแพร่ภาพทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ การบันทึกเสียง หรือการบันทึกเอกสาร ล้วนเปลี่ยนไปเป็นระบบดิจิทัลที่ให้คุณภาพสูงและความรวดเร็วเหมือนต้นฉบับซึ่งดีกว่าและง่ายกว่าระบบอนาล็อกในการทำงานด้วยระบบเลขฐานสอง (Freg, 2009/2013)

แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกจะเคลื่อนย้ายเข้าสู่ยุคดิจิทัลและทิ้งระบบอนาล็อกไว้เบื้องหลังก่อนสิ้นศตวรรษที่ผ่านมา จนกระทั่งเกิดผลกระทบที่เปลี่ยนแปลงต่อวิถีชีวิตที่ผู้คนเกือบทั้งหมดในการรับกระแสการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงโดยไม่รู้ตัว และเมื่อรู้ตนเองก็พยายามปฏิเสธเพราะคิดว่าตนเองไม่คุ้นเคยกับวิทยาการใหม่ ๆ นี้ โดยทั่วไปผู้คนในสังคมมักเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระบบอนาล็อกและระบบดิจิทัลว่า ระบบอนาล็อกเป็นสิ่งที่ว่าด้วยตัวแทนของธรรมชาติ สัญญัตติของอนาล็อกในสายตาของมนุษย์คือ รูป รส กลิ่น เสียง เห็น สัมผัส อารมณ์ ความรู้สึก และเหตุผล เป็นต้น สัญญัตติที่เป็นอนาล็อกจะให้ความรู้สึกถึงความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องเหมือนอยู่บนเส้นตรง ในขณะที่สัญญัตติในระบบดิจิทัลเป็นสิ่งที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นในยุคปัจจุบันนี้ ซึ่งมีคุณสมบัติที่ตรงกันข้ามกับระบบอนาล็อก โดยระบบดิจิทัลจะเป็นระบบตัวเลขฐานสองและการผสมเลขฐานสองเหมือนการเปิด-ปิดกระแสไฟฟ้า มันจึงไม่มีความต่อเนื่อง แต่การผสมความไม่ต่อเนื่องของเลขฐานสองก็จะให้ผลที่ตามมาได้ไม่แตกต่างจาก

ระบบอนาล็อกเช่น ภาพ เสียง ข้อความ และการเคลื่อนไหว สัญญัตติที่แปลงได้จากอนาล็อกไปสู่ดิจิทัลจะนำไปประยุกต์ใช้โดยได้คุณภาพที่ดีและง่ายกว่าระบบอนาล็อก แต่ก็มีสัญญัตติในระบบอนาล็อกที่มีความต่อเนื่องแต่ยังไม่อาจแปรเปลี่ยนไปเป็นสัญญัตติในระบบดิจิทัลได้เช่น รสชาติ อารมณ์ และสติปัญญาของมนุษย์ สัญญัตติที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงสะท้อนให้เห็นว่า เรื่องราวของสัญญัตติเหล่านั้นยังคงมีความหมายที่บอบบางหรืออ่อนไหวจนกระทั่งไม่อาจแปลงเป็นดิจิทัลได้อย่างเด็ดขาด

แม้ว่าสัญญัตติในยุคดิจิทัลซึ่งเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงโลกในทางนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง แต่มันก็ยังพบข้อจำกัดที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงสัญญัตติที่ว่าด้วยคุณค่าและสุนทรียศาสตร์ เช่น รสชาติ ความงาม ศิลปะ และวาทยศิลป์ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่อาจแปลความหมายที่เปลี่ยนแปลงจากระบบอนาล็อกไปเป็นระบบดิจิทัล สัญญัตติจึงไม่สามารถแปลงเป็นดิจิทัลได้ทั้งหมด แต่ไม่ว่าจะแปลงสัญญัตติได้หรือไม่ก็ตาม สัญญัตติทั้งหมดก็ยังคงเป็นของไหล กล่าวคือ สัญญัตติสามารถเป็นของไหลได้ไม่ว่ามันจะอยู่ในสภาพใดระหว่างอนาล็อกและดิจิทัล

ความคลาดเคลื่อนของวากยสัมพันธ์และคตินิทัศน์

แท้จริงแล้ว การสื่อความหมายของสัญญัตติหรือภาษาจะอ้างอิงวัตถุในฐานะที่เป็นตัวแทนสัญญัตติ แต่ในทางปฏิบัติ สัญญัตติมิได้ให้ความสำคัญกับวัตถุที่ถูกอ้างอิงถึง หากแต่สัญญัตติและภาษาให้ความสำคัญกับการสื่อสารหรือการสื่อความหมาย

มากกว่าการอ้างถึงตัววัตถุที่ถูกอ้างอิงถึง ดังเช่น การเล่นเกมหมากรุก และการเดินข้ามถนน ความสำคัญอยู่ที่ใจความที่สื่อสารระหว่างกัน มิใช่ กระดานหมากรุกและถนนซึ่งผู้พูดไม่ได้ให้ความสำคัญว่ามันมีรูปร่างและทำจากมวลสารใด แต่เราสื่อเพื่อบ่งชี้อะไรก็ตามที่ทำหน้าที่ตามสัญญาที่เรากำลังสื่อความถึงอะไรก็ตามที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกันภายในระบบการสื่อสารเดียวกันเรียกได้ว่า ถือว่ามีต้นแบบเดียวกันหากมันอาจมาจากตัวแทน สัญญาที่แตกต่างกันได้เช่น การสื่อถึงถนน จะเป็น ถนนลาดยางหรือถนนคอนกรีตนั้นผู้พูดมิได้มุ่งเน้น ในส่วนนี้ จึงไม่ใช่ปัจจัยจำเป็นที่ผู้คนใช้สื่อสารระหว่างกัน เนื่องจากเราสนใจเพียงแค่ถนนหรือ กระดานหมากรุก เราไม่ได้สนใจว่ามันทำมาจาก พลาสติกหรือางาช้าง แม้ว่าภาวะวัตถุเป็น คุณสมบัติของสัญญาที่มีความสำคัญอย่างสูงต่อ ทฤษฎีการรับรู้ (cognition) แต่อย่างไรก็ตาม ภาวะวัตถุในความหมายของระบบสัญญาไม่มีอะไร ที่ต้องคำนึงถึงหรืออาจกล่าวได้ว่ามันเป็นความว่างเปล่าต่อวงจรกรรมของเรา การทำหน้าที่ของคำจึง เป็นสัญญาที่เป็นตัวแทนวัตถุ โดยสสารก็ไม่ใช่ คุณสมบัติโดดเด่นในกรอบความคิดที่เราใช้ สื่อสารถึงกันที่แสดงการจัดแยกแต่ละประเภทนอก ไปจากเพียงการรับรู้ถึงผลลัพธ์ในความเป็นวัตถุ วัตถุในตัวของมันเลยไม่จำเป็นในขณะที่สนทนากัน เนื่องจากภาษาเป็นสัญญาซึ่งเป็นนามธรรมที่ทำ หน้าที่แทนวัตถุอยู่แล้ว เรามุ่งหมายถึงภาวะที่ เป็นอยู่มากกว่าสิ่งที่ดำรงอยู่จริง สัญญาเลยพลอย กลายเป็นนามธรรมด้วยเนื่องจากตัวมันแยกออก จากวัตถุหรือสสารในช่วงที่พูดหรือเขียน ในขณะที่ โซซูร์เลือกที่จะสวมรอยภาวะวัตถุของสัญญา

ในทางภาษาศาสตร์เนื่องจากเขาให้ความสำคัญกับ ความเป็นนามธรรมของวัตถุที่เป็นกรอบอ้างอิง นำ สันเกตว่าส่วนใหญ่ของทฤษฎีที่เกิดขึ้นตามมา ส่วน หนึ่งต่างก็ยอมรับแบบจำลองของโซซูร์ในการ อ้างอิงซ้ำ ๆ ถึงภาวะที่เป็นอยู่ของวัตถุที่เป็น ตัวแทนสัญญาโดยเฉพาะต่อสัญญาแห่ง เครื่องหมาย

การมีถ้อยคำที่มีวัตถุเป็นกรอบอ้างอิงถึง ทำให้ถ้อยคำหรือถ้อยความใดที่ประกอบด้วยพจน์ ต้องมาจากคุณสมบัติซึ่งเป็นตัวแทนสัญญา กล่าว อีกนัยหนึ่งได้ว่า ทุกถ้อยคำหรือถ้อยความจึงต้อง ถูกบังคับมาจากตัวแทนสัญญาหรือสิ่งที่ถ้อยคำ อ้างอิงถึง โซซูร์ได้นำเสนอกรอบความคิดซึ่งช่วยใน การวิเคราะห์ความแตกต่างของถ้อยแถลงต่าง ๆ โดยการอ้างอิงระนาบ (planes) ทั้งของนิพจน์อัน ประกอบด้วยสิ่งที่เป็นสัญญาแห่งเครื่องหมาย และสัญญาแห่งความหมายของคู่คำในประโยคเช่น ภาคประธานและภาคแสดง การต่อประสาน ระหว่างคู่คำดังกล่าวในประโยคเรียกว่า วากยสัมพันธ์ โดยวากยสัมพันธ์ (syntax) ถูกสร้าง ขึ้นโดยการเชื่อมโยงระหว่างสัญญาทั้งหลายจาก ภายในแต่ละชุดของคติทัศน์ (paradigm) ซึ่งจะ ถูกเลือกตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดหรือตาม ขนบธรรมเนียมที่มีความเหมาะสมหรืออาจถูก จัดการโดยระบบกติกาบางอย่าง เช่น ไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ทั้งหลายของวากยสัมพันธ์ทำให้มี ความสำคัญในการเป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ ทั้งหมดให้มีความเด่นชัดตรงประเด็นมากขึ้น ดังนั้น ความสัมพันธ์ทั้งหมดจึงขึ้นอยู่กับ ส่วนประกอบย่อย ๆ และส่วนประกอบย่อย ๆ ก็ ขึ้นกับความสัมพันธ์ทั้งหมด ตัวอย่างเช่น ซินเดอ

เรลลาอยู่อย่างลำบากเมื่อพ่อมีภรรยาใหม่จากการที่แม่ของเธอเสียชีวิต เป็นประโยคที่ประกอบด้วย วากยสัมพันธ์ที่มีนิพจน์สองพจน์คือ ชินเดอเรลลา และ อยู่อย่างลำบากเมื่อพ่อมีภรรยาใหม่จากการที่แม่ของเธอเสียชีวิต วากยสัมพันธ์นี้ เราสามารถแทนด้วยพจน์อื่นที่อยู่ในคติทัศน์ชุดเดียวกันได้ ด้วยการแทนที่พจน์ชินเดอเรลลาด้วยพจน์ใหม่ว่า สโนว์ไวท์ กลายเป็นวากยสัมพันธ์ใหม่ของชุดคติทัศน์แบบเดิม ดังเช่น สโนว์ไวท์อยู่อย่างลำบากเมื่อพ่อมีภรรยาใหม่จากการที่แม่ของเธอเสียชีวิต วากยสัมพันธ์และคติทัศน์แบบเดิมจะทำให้เกิดนิทานอยู่ภายใต้ชุดของคติทัศน์เดียวกันเนื่องจากมีเรื่องเล่าคล้ายกันแต่ตัวละครอาจมีชื่อที่แตกต่างไป หากในปัจจุบันเราจะพบว่า คติทัศน์และวากยสัมพันธ์ไม่ใช่สิ่งที่จะเสถียรต่อไป เพราะผู้รับสารอาจเลือกประธานหรือภาคแสดงใด ๆ ก็ได้ที่ไม่จำเป็นต้องอยู่ในคติทัศน์เดียวกันซึ่งอาจแปลงคติทัศน์เพื่อให้วากยสัมพันธ์ของเรื่องเล่าลงตัว หรืออาจข้ามไปใช้คติทัศน์อื่นเพื่อให้วากยสัมพันธ์เป็นไปตามที่ต้องการ เช่น เพลงเมดเลย์ หรือ รามเกียรติ์ของไทยมีเรื่องราวที่ประกอบด้วยคติทัศน์จากหลายแหล่งและวากยสัมพันธ์ของแต่ละประโยคไม่ได้มีเค้าเดิมจากต้นฉบับวาลมิกิเลयरามเกียรติ์ไทยมีบทเจรจาระหว่างตัวละครบางคู่ที่ไม่เคยปรากฏตัวตนในรามายณะของฉบับวาลมิกิแต่อย่างใด

แม้ว่าวากยสัมพันธ์จะเป็นการต่อประสานระหว่างพจน์ แต่การนำคำหรือพจน์อื่นที่อยู่ในชุดของคติทัศน์เดียวกันไปแทนที่พจน์เดิม หรือนำไปสลับที่กับพจน์เดิม ก็ยังคงชุดของวากยสัมพันธ์ที่แลกเปลี่ยนตำแหน่งกันระหว่างสัญญาหรือพจน์ใน

คติทัศน์อันยังคงเป็นสัญญาแห่งความหมายที่ทำให้ถ้อยแถลงที่เป็นนิพจน์ดำรงอยู่จริงทั้งสองแห่ง เพียงแต่อาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ในความหมายดั้งเดิมไปสู่ความหมายใหม่ตามการเปลี่ยนแปลงของพจน์ วากยสัมพันธ์จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ประกอบกันขึ้นเป็นชุดของคติทัศน์ ในการศึกษาสัญญาศาสตร์ที่ผ่านมา วากยสัมพันธ์และคติทัศน์มีคุณลักษณะที่สติดตายตัว (Cowie, 2017) แม้จะมีการสลับและแลกเปลี่ยนตำแหน่งกันได้ก็ตาม แต่ในยุคของการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง พจน์ไม่ใช่สิ่งจีรังมันมีความหมายที่เลื่อนไหลไปได้บ่อย ๆ ด้วยเหตุนี้วากยสัมพันธ์และคติทัศน์จึงมีความหมายเปลี่ยนไปได้ตลอดเวลา การเลือกพจน์เพื่อวางในวากยสัมพันธ์จึงไม่มีขอบเขตกำหนดไว้ในคติทัศน์อันแปรปรวนได้เสมอ ด้วยเหตุนี้เราจึงมีนิทานที่อาจมีหรือไม่มีเค้าเดิมแต่เปลี่ยนแปลงจนกลายเป็นเรื่องใหม่ที่มีกลิ่นอายเป็นเรื่องเดิมเพียงเล็กน้อย

มีหรือไม่มีและมากหรือน้อย

อย่างไรก็ตามการใช้คำหรือพจน์อาจเป็นถ้อยคำที่มีองศาของความเข้มข้นที่แตกต่างกันจนเรานำการสื่อความหมายไปใช้เป็นมาตรวัดได้ (semantic differential) เนื่องจากคำต่าง ๆ มีปริมาณและคุณภาพที่หลากหลาย เช่น รักเกลียด เห็นด้วยอย่างยิ่ง.....ไม่เห็นด้วยเลย หรือ ชื่นชอบ.....รังเกียจ เป็นต้น แต่ความที่นวัตกรรมมีการเปลี่ยนแปลงที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงทำให้การสื่อความหมายไม่สามารถใช้เป็นมาตรวัดได้เพราะมันไม่ใช่สิ่งที่เข้าคู่กันดังภาพวาดของปิกัสโซ เช่น จมูก หู

หรือ ครู~~~~~ ป้าเขา ในบางกรณีการจับคู่ของมันอาจจะซ้อนกันซึ่งเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้อธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมได้มากกว่าดังการจับคู่ระหว่างส่วนที่อยู่ตรงหน้ากับส่วนที่ขาดหายไป เช่น เพศชาย::เพศหญิง, ดอกไม้::แมลง หรือ ความเสมอภาค::การกดขี่ เป็นต้น

แม้พจน์จะมีความซับซ้อนที่ต่างกัน แต่ในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง องค์ความรู้ความซับซ้อนดังกล่าวก็มิได้ให้ค่าเป็นมาตราอันดับเสมอไป เพราะค่าแต่ละค่าของมันแฝงไปด้วยความหมายที่ต่างกันไปจึงไม่จำเป็นต้องมีลำดับที่เรียงกันเฉพาะในเชิงปริมาณเท่านั้น และคู่คำในมาตรวัดข้างต้นก็ไม่จำเป็นต้องเป็นคู่คำเฉพาะคำคุณศัพท์หรือคำวิเศษณ์ แต่อาจเป็นคู่คำที่เป็นคำนามหรือคำอื่น ๆ นอกเหนือจากการที่ไม่ได้มุ่งหมายถึงเพียงคำตรงข้ามเท่านั้นแต่ยังหากหมายถึงส่วนที่อยู่ตรงหน้าและส่วนที่ขาดหายไปด้วย

ในทำนองเดียวกันในภาวะการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงจะพบคู่คำอยู่คู่หนึ่งที่มีความแตกต่างโดยพื้นฐานที่เป็นหัวใจของสถานการณ์ในปัจจุบันนี้คือ ดิจิทัล::อนาล็อก กล่าวคือ การทำให้มีคู่คำย่อยของคู่คำทั้งสองนี้คือ ดิจิทัลเป็นเรื่องของคู่คำที่มี::ไม่มี (either/or) จึงไม่มีส่วนที่อยู่ตรงกลางระหว่างคู่คำนี้ เนื่องจากดิจิทัลเป็นเลขฐานสอง ส่วนอนาล็อกเป็นเรื่องของคู่คำย่อยระหว่างไม่มากก็น้อย (more or less) มาก.....น้อย อนาล็อกจึงอาจมีค่าหรือค่าแทรกอยู่ระหว่างกลางได้เช่นค่อนข้างมากด้วยเหตุนี้ดิจิทัลจึงเป็นคู่คำระหว่างมีกับไม่มี

ในขณะที่อนาล็อกจะเป็นคู่คำที่มีส่วนที่อยู่ตรงกลาง เช่น ชาว.....เทา.....ดำ การมีสีเทาอ่อนหรือแก่จึงเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ทั้งสีดำและไม่ใช่ทั้งสีขาว เป็นต้น คู่คำของดิจิทัลคือมีหรือไม่มี สามารถผสมจนออกมาเป็นเหตุการณ์และปรากฏการณ์จำนวนมากในยุคที่ทันสมัยที่อาศัยดิจิทัลเป็นตัวกำหนดกระบวนการและกลไกรวมทั้งวิถีการในการทำงานผ่านซอฟต์แวร์หรือแอปพลิเคชันของคอมพิวเตอร์แทบทุกอย่าง คู่คำของดิจิทัลที่กำหนดเฉพาะว่ามีหรือไม่มีแทบไม่มีความหมายในทางมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และแม้กระทั่งวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แต่ผลของกระบวนการทำงานของซอฟต์แวร์หรือแอปพลิเคชันต่างหากที่ก่อให้เกิดผลกระทบในการสร้างสถานการณ์ในทางมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และแม้กระทั่งวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อันก่อให้เกิดผลของการจับคู่กันของคู่คำใหม่ ๆ จากผลลัพธ์และผลพวงของระบบดิจิทัล (Council, 1997)

สำหรับอนาล็อก พจน์ที่จับคู่กันมีเป็นจำนวนมากเนื่องจากประสบการณ์ที่ยาวนานที่เราใช้แต่มาด้วยความคุ้นเคย โดยเฉพาะสิ่งประดิษฐ์จากมนุษย์ที่ไม่ได้ผ่านระบบคอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ต หากเป็นไปโดยธรรมชาติหรืออาจเป็นผลิตผลจากวิทยาศาสตร์ที่ไม่ได้มีคอมพิวเตอร์เป็นโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ภาพวาด ภาพถ่าย เสียงร้องโทรทัศน์ในระบบดั้งเดิม ซึ่งแตกต่างจากสัญญาณในทางดิจิทัลซึ่งมีคู่คำที่ไม่มีสิ่งใดขึ้นระหว่างกลางเหมือนระบบอนาล็อก ฉะนั้นสัญญาณในระบบดิจิทัลจึงมีคู่คำของส่วนที่อยู่ตรงหน้าหรือคำที่ทำเครื่องหมายให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สังเกตได้ในเชิงประจักษ์จึงเป็น

ที่ยอมรับได้โดยง่ายกับบุคคลทั่วไป อีกส่วนหนึ่งเป็นคำในส่วนของที่ขาดหายไปซึ่งไม่มีเครื่องหมายใดสามารถกำกับได้เนื่องจากเป็นส่วนที่ถูกกดทับมองไม่เห็นหากไม่ได้ขุดคุ้ยหรือขยี้ความหมายเอาส่วนที่เป็นมายาที่ปิดบังครอบงำอยู่ออกไป คนส่วนใหญ่มักเข้าใจว่าส่วนที่อยู่ตรงหน้าเป็นส่วนสำคัญเพราะเป็นส่วนที่ครอบงำสังคมและนำพาสังคม เนื่องจากส่วนที่อยู่ตรงหน้าเป็นส่วนที่ประจักษ์ได้จึงมีระเบียบวิธีการวิจัยในการศึกษาถึงมัน ในขณะที่ส่วนที่ขาดหายไปอาจมองว่าเป็นส่วนที่ถูกปิดบังโดยสังคมยังคงไม่เห็นความสำคัญ หากแต่ความจริงแล้วมันมีความสำคัญมากกว่าส่วนที่อยู่ตรงหน้าแต่การที่มันถูกสังคมและมายาปิดบังไว้จึงทำให้เราไม่สามารถศึกษาถึงมันได้ด้วยระเบียบวิธีการวิจัยแบบพฤติกรรมศาสตร์ นอกจากการใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อความ (textual analysis) แทนที่ เช่น การวิเคราะห์ด้วยการอภิปรายความหมาย การทลายกรอบ หรือการวิพากษ์บางส่วนได้

จาคอบสันผู้ซึ่งมีความแนวความคิดประนีประนอมระหว่างโซซูร์กับเพิร์ซ โดยเขาชี้ให้เห็นถึงคุณลักษณะโดดเด่นในเรื่องคู่คำตรงข้ามที่เห็นว่า ภาษาหลักมีความสำคัญกว่าภาษาเฉพาะกลุ่ม ภาษาตามสถานการณ์ปัจจุบัน (synchrony) เหนือกว่าภาษาที่ข้ามกาลเวลา (diachrony) ดังเช่นภาษาโบราณ คตินิทัศน์ (paradigmatic) สำคัญกว่าวากยสัมพันธ์ (syntagmatic) กาลเชิงเส้นตรง (linear temporality) เหนือกว่าการปรากฏขึ้นพร้อมกันในเทศะเดียว (spatial concurrence) แบบความคิดที่ไม่ใช่รูปธรรม/สัญญัตติแห่งความหมาย (immateriality of form)

เหนือกว่าสัญญัตติแห่งเครื่องหมาย (substance of the signifier) ในขณะที่การค้นพบของไอน์สไตน์ในเรื่องทฤษฎีสัมพัทธภาพและแรงโน้มถ่วงในจักรวาลจะพบว่าไม่เป็นไปตามที่จาคอบสันกล่าวไว้ เพราะคู่คำเหล่านั้นลื่นไหลไปได้ตามมวลสารและการเคลื่อนไหวของสสารในจักรวาลที่ก่อให้เกิดแรงโน้มถ่วงมหาศาลในจักรวาลที่กว้างใหญ่ไพศาล จึงไม่อาจกล่าวได้ว่า สิ่งใดสำคัญกว่าสิ่งใดได้ด้วยกฎที่ตายตัว เนื่องจากบางสิ่งอาจสำคัญกว่าบางสิ่งเมื่อเวลาเปลี่ยนไป และบางสิ่งอาจสำคัญไม่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับแรงโน้มถ่วงในจักรวาลจะอยู่ในมิติใด เช่นเดียวกับในทางสัญญัตติศาสตร์ ความไม่วิริยะเป็นปฏิเสธซ้อนปฏิเสธเนื่องจากเป็นคำปฏิเสธของความวิริยะซึ่งคือ ความเกียจคร้าน ดังนั้นความไม่วิริยะจึงเป็นปฏิเสธของความเกียจคร้าน และความไม่วิริยะอาจถือได้ว่า เป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญมากที่สุดเนื่องจากมันเป็นหนึ่งเดียวที่เปิดกว้างและว่างเสมอสำหรับทุกกาลเวลาที่จะทำให้ความเข้าใจในกระบวนการสื่อความหมายของส่วนที่อยู่ตรงหน้าอย่างสมบูรณ์ซึ่งทำให้ประสาทสัมผัสประกอบขึ้นจากพจน์ที่แสดงถึงการกระทำที่สร้างสรรค์ให้เกิดกรอบจินตนาการของเรา แต่สิ่งนี้ก็แปรเปลี่ยนไปได้เมื่อสถานการณ์ กาละ/เทศะเคลื่อนย้ายไป อันทำให้รู้ปลักษณ์ของภาษาซึ่งหมายถึง คำอุปมา คำนามนัย คำสัมพจน์ และคำประชด อธิบายได้โดยอาศัยสถานการณ์ผ่านรูปปลักษณ์ภาษาทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์ถึงสิ่งที่ผู้เล่าเรื่องต้องการจะเล่าหรืออภิปรายความ โดยเจตนารมณ์ในที่นี้มีได้หมายถึงสิ่งที่ได้กำหนดไว้ตายตัวในใจ แต่หากหมายถึงเจตนารมณ์ที่เกิดขึ้นตามสถานการณ์อันทำให้เจตนารมณ์มิใช่สิ่งที่สถิต

หากลื่นไหลไปตามเจตนารมณ์อันเสรีของผู้พูดและบริบทโดยรอบ

สัญญาติพลอยทำให้รหัสเป็นของไหลไปด้วย

เมื่อเจตนารมณ์เป็นนามธรรมส่งผลให้เกิดความแตกต่างระหว่างภาษาที่เป็นแบบคติดกับภาษาตามตัวอักษร ซึ่งหมายความว่าความแตกต่างไม่ตายตัวลื่นไหลไปได้เนื่องจากระดับสัญญาติแห่งเครื่องหมายขึ้นอยู่กับความแตกต่างของสัญญาติแห่งความหมายระหว่างคำศัพท์ที่มีความหมายทั้งโดยอรรถ/เนื้อความและคำศัพท์ที่มีความหมายตามบริบท/สิ่งที่เห็น (denotation and connotation) แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็จะทำให้สัญญาติกลายเป็นของไหลจากความแตกต่างกันระหว่างสัญญาติทั้งสอง ยิ่งสัญญาติแห่งความหมายก่อให้เกิดความหมายหลายอย่างก็จะต้องทำให้สัญญาติแห่งเครื่องหมายมีความหมายไปได้หลายทางและอาจมาจนไม่อาจหาความหมายสุดท้ายได้ ดังตัวอย่างเช่น การอธิบายความหมายในเรื่องสภาพทางเพศเป็นกรอบความคิดที่มาจากวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ ที่อาจนำมาอธิบายเป็นข้อถกเถียงตีความจากนักสัญญาติศาสตร์ทั้งหลายในฐานะที่สัญญาติในเรื่องเพศที่ถูกกดทับด้วยมายาคติ (myth) โดยปกติเราเข้าไปเกี่ยวข้องกับมายาคติในลักษณะนิยายปรัมปราเกี่ยวกับการกดขี่สตรีที่มาจากเทพเจ้าและจากพระเอกในบทละครซึ่งถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางในรูปแบบของสิ่งลวงที่ถูกนำเสนอจนผู้อ่านคล้อยตามว่าผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้าหรือผู้หญิงเป็นควายผู้ชายเป็นคน ความเชื่อในทางที่ผิด ๆ สิ่งสมกลายเป็นการกดทับความจริงให้ซ่อนเร้นสตรีไว้เบื้องหลัง ในขณะที่เราเห็นแต่สิ่งลวงที่ผู้ชายเป็นใหญ่ปรากฏออกมาในสังคมอย่าง

ชัดเจน ถึงขั้นที่เคยเชื่อว่าสตรีเป็นสมบัติของฝ่ายชายที่อาจซื้อขายสตรีในครอบครองได้หากต้องการ

สัญญาติเป็นคำที่เรียกรวม ๆ ของสิ่งที่ใช้ในการสื่อสาร สัญญาติที่ถูกใช้มากที่สุดจะอยู่ในรูปของภาษา แต่กระนั้นสัญญาติยังอาจรวมถึงรหัสด้วยโดยทั่วไปรหัสจะมีความหมายกว้าง เพราะมันเป็นสารที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความกับความหมาย รหัสมีความหมายกว้างกว่าภาษา เพราะนอกจากรหัสจะหมายถึงภาษาซึ่งอาจเป็นไปได้ทั้งวัจนภาษา อวัจนภาษา แล้วยังหมายถึงสิ่งอื่นใดก็ตามที่ให้ความหมายซึ่งทำให้นักภาษาศาสตร์ต้องเรียนรู้เป็นการเฉพาะมากขึ้น เพราะรหัสนอกจากจะมีความหมายถึงภาษาหลักแล้วยังมีความหมายถึงภาษาโบราณที่มนุษย์ในปัจจุบันไม่สามารถอ่านออกเขียนได้หากไม่ศึกษาเป็นการเฉพาะแล้ว ยิ่งกว่านั้นรหัสในปัจจุบันยังเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มที่ใช้ปิดบังความหมายที่ต้องการสื่อสารเนื่องจากสัญญาติแห่งเครื่องหมายที่ปรากฏเมื่ออ่านแล้วจะไม่ทำให้คนทั่วไปเข้าใจความหมายที่แท้จริงในสิ่งที่ต้องการสื่อสารซึ่งเรียกว่า รหัสลับ (cryptograph) การจะสื่อสารสัญญาติแห่งเครื่องหมายเพื่อให้สัมพันธ์กับสัญญาติแห่งความหมายอาจจำเป็นต้องทราบถึงทั้งการเข้ารหัสและการถอดรหัส การเข้ารหัสคือการเลือกใช้สารหรือสัญญาติแห่งเครื่องหมายที่แทนสัญญาติแห่งความหมาย ในขณะที่การถอดรหัสเป็นกระบวนการกลับทิศทาง คือ เป็นการตีความเพื่อให้ได้ความหมายออกมาจากสารที่อยู่ในรูปสัญญาติแห่งเครื่องหมาย การที่ภาษาเป็นของไหล ยิ่งทำให้รหัสเป็นของไหลที่ลื่นไหลในความหมายได้มากกว่าเนื่องจากรหัสมีพิสัยของความหมายกว้างกว่าถ้อย

คำภาษา ยังไม่มีคู่มือการถอดรหัส รหัสก็จะกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความว่างเปล่า กล่าวคือ รหัสในตัวเองทำหน้าที่ทั้งสัญลักษณ์แห่งเครื่องหมายและสัญลักษณ์แห่งความหมายซึ่งอาจจับคู่กันหรือไม่ได้จับคู่กัน ยิ่งภาษาในยุคดิจิทัล สัญลักษณ์ที่ไข่มักอยู่ในรูปของรหัส เพราะการประยุกต์ใช้แอสตอร์จำเป็นต้องผ่านการสร้างชุดของรหัสที่เป็นโปรแกรมด้วยภาษาเครื่อง (object language) เพื่อให้ซอฟต์แวร์ที่ออกมาในอยู่รูปของรหัสที่มนุษย์ใช้สื่อสารกันได้ จากคำสั่งโปรแกรมที่อ่านไม่ออกให้เป็นสัญลักษณ์ที่ทำความเข้าใจและไข่มั่นได้ ทั้ง ๆ ที่การสร้างโปรแกรมด้วยรหัสภาษาเครื่องต้องเป็นไปตามโครงสร้างของตรรกะ แต่แอสตอร์ที่ได้ ออกมากลับเป็นรหัสที่สามารถใช้ได้แม้กระทั่งในรูปแบบที่ไร้โครงสร้างนอกจากโครงสร้างนิยม เช่น การส่งสัญญาณโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ในระบบดิจิทัลมายังผู้รับสารซึ่งประกอบด้วยรหัสของภาษาเครื่องที่เราไม่เข้าใจ แต่สิ่งที่ได้คือ ภาพ เสียง และข้อความ ซึ่งอาจมีความหมายหลายนัยขึ้นอยู่กับผู้เปิดรับสื่อในการรับสารที่ส่งมา จึงไม่น่าแปลกใจที่มีการวิพากษ์ละคร ภาพยนตร์ สื่อสังคม และโฆษณา ที่ถูกครอบงำด้วยมายาคติจากสารที่ส่งมา อันสั่งสมมานานจนหาความรู้ที่เป็นความจริงในทางพฤติกรรมศาสตร์ไม่ได้ หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ไม่สามารถเข้าถึงคำตอบของสารหรือเนื้อหาใด ๆ ที่ปรากฏในสังคม รหัสจึงเป็นทั้งกระบวนการในการสร้างแอสตอร์ซึ่งเป็นไปตามหลักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เป็นตรรกะและเป็นทั้งสิ่งที่ไร้โครงสร้างจากการนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างเสรี (Council, 1997)

รหัสจึงมี 2 ฐานะ ได้แก่ รหัสในฐานะกระบวนการสร้างสรรค์แอสตอร์และซอฟต์แวร์ซึ่งเป็นโครงสร้างนิยมตามหลักวิทยาศาสตร์ และรหัสในฐานะเป็นผลผลิตจากสื่อดิจิทัลซึ่งเนื้อความที่สื่อออกมาสิ้นไหลได้เสมอ จึงไม่น่าแปลกใจที่ว่า รหัสที่ผลิตออกมาจากสื่อดิจิทัลมีการสื่อความหมายได้มากมายโดยไม่ใช้ความรู้ที่เป็นความจริงเพียงหนึ่งเดียว หากแต่เป็นมุมมองที่มีทั้งถูก ผิด จริง เทียม อ่อนไหว หรือรุนแรง ฉะนั้นรหัสจึงเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องเรียนรู้ันแตกต่างจากสารที่เรียนรู้โดยประสบการณ์จากสังคม การใช้สื่อดิจิทัลกระจายรหัสออกไปสู่สังคมจึงอาจมีปัญหาในการวางตำแหน่งตัวตน เอกลักษณ์ แบบวิธีการพูด คุณลักษณะของผู้รับสาร บริบทซึ่งเนื้อความของสารต้องอาศัยความรอบด้านในการอธิบายและสัมพันธ์สารที่เนื้อความหนึ่งของสารไปเกี่ยวข้องกับอีกเนื้อความในสารเดียวกันหรือคนละสาร

รหัสคือ สัญลักษณ์ที่ปรากฏในเนื้อหา การเป็นของไหลของสัญลักษณ์หรือภาษาของเนื้อหาจึงเป็นพื้นที่อเนกมิติที่อาจบรรจุความหลากหลายของเนื้อหาในการสื่อสารไม่ต่างไปจากแรงโน้มถ่วงในกาลอวกาศ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีสิ่งใดใหม่ หรือประสมประสาน หรือปะทะขัดแย้งกัน หากแต่เนื้อหาความเปรียบเสมือนเนื้อเยื่อที่โยงใยสิ่งที่ยั่งยืนซึ่งสิ่งที่ยั่งยืนล้วนมีมาก่อนหน้านั้นแล้ว ผู้เขียนหรือผู้สื่อสารสามารถทำได้แค่เพียงการเลียนแบบพฤติกรรมที่มีมาก่อนหน้า แต่ไม่มีทางที่จะทำให้เกิดความคิดใหม่บริสุทธิ์อย่างแท้จริง พลังอำนาจของผู้แต่งผลงานมีแค่เพียงเป็นผู้ปรุงแต่ง หรือการเขียนให้เข้ากันเป็นความเรียง หรือเป็นได้เพียงแค่

การโต้ตอบกันทั้งหลายด้วยความคิดอีกชุดหนึ่งซึ่งไม่ใช่เป็นเนื้อความใหม่ถอดด้าม โดยวิธีการดังกล่าว เนื้อความจะไม่เคยอิงอยู่กับความคิดใด ความคิดหนึ่งในบรรดาความคิดทั้งหลาย และเนื้อความที่ได้จากการอ่านเป็นเพียงการนำสารเก่ามาปะติดปะต่อ (bricoleur) เรื่องราวขึ้นมาให้เป็นผลงานชิ้นใหม่ แต่แท้จริงแล้วเนื้อความที่ได้เป็นได้เพียงแค่สิ่งที่ดูเสมือนใหม่ ทั้งนี้เพราะผู้แต่งแต่ละคนจะปะติดปะต่อเรื่องราวได้ไม่เหมือนเดิมและไม่มีทางจะเหมือนกันกับของผู้อื่น ฉะนั้นโดยโมทัศน์ที่ปรากฏออกมาในรูปสารจึงไม่อาจดำรงอยู่อย่างเป็นอิสระได้ (no text is an island) เพราะแท้จริงแล้ว เนื้อความทั้งหลายขึ้นอยู่กับเนื้อความอื่น ๆ ที่มนุษย์รับรู้ถึงความเป็นมันในปรากฏการณ์ของสังคมหรือเนื้อหาสารที่มีมาก่อนหน้านั้น นำสังเกตว่า หากสารพาตึงและมีความสัมพันธ์ภายในเนื้อความเดียวกัน (intratextuality) การพินิจพิเคราะห์ก็อาจดูไม่ลุ่มลึก ทำให้ต้องหาเนื้อความอื่นเข้ามาร่วมพิจารณาด้วยเช่น ความเป็นสหวิทยา การสืบประวัติ และเหตุการณ์โดยรอบที่เป็นบริบท เช่น รหัสภาพถ่าย มันจะเป็นความสัมพันธ์ของวากยสัมพันธ์แบบธรรมดาหรือง่าย ๆ ภายในภาพถ่ายนั้น หากเราโยงเนื้อความที่เกี่ยวข้องกับหลาย ๆ รหัสแล้ว เช่น การเชื่อมโยงภาพถ่ายทั้งด้วยมุมมองของสหสาขาวิชา การเชื่อมโยงกับเนื้อความของข่าวที่ปรากฏในสื่ออื่นในช่วงเวลาเดียวกัน หรือการย้อนกลับไปดูประวัติศาสตร์ความคิดในเนื้อความที่เป็นสารแบบเดียวกัน เป็นต้น

บทสรุป

กล่าวโดยสรุปแล้ว สัญญัตติไม่ว่าอยู่ในรูปของวัจนภาษา อวัจนภาษา รหัส หรือเนื้อความอื่นใด เป็นต้น ต่างก็มีคุณลักษณะที่โดดเด่นคือ โดยสภาพของสัญญัตติและภาษาแล้วเป็นสิ่งที่ไม่เสถียร หากเป็นของไหลที่ไหลไปได้โดยปราศจากสิ่งใดมาตีวงขีดคั่น การเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรงเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้สัญญัตติ/ภาษาซึ่งเป็นของไหลไม่มีทางที่จะเป็นสิ่งสถิตหรือแช่แข็งอีกต่อไป และยังเข้าสู่ยุคดิจิทัลก็จะยิ่งทำให้สัญญัตติ/ภาษาจะยิ่งกลายเป็นของไหลมากยิ่งขึ้นจนเราไม่อาจแยกสัจจะออกจากความเท็จ ความถูกต้องออกจากสิ่งที่ผิด ความเป็นจริงออกจากสิ่งลวง ความมีเสรีออกจากความมอมเมา และจนกระทั่งไม่รู้จักตัวตนของตนเองอีกต่อไป เนื่องจากตนเองก็ติดอยู่ในบ่วงแห่งมายานั่นด้วย

ในบทความทางวิชาการนี้สะท้อนให้เห็นสัญญัตติโดยเฉพาะภาษาต่างเป็นของไหล และจะมีสภาพความเป็นของไหลมากขึ้นท่ามกลางยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่ก้าวกระโดดอย่างรุนแรง มนุษย์กับสังคมในปัจจุบันจึงหลีกเลี่ยงไม่พ้นสภาพของสัญญัตติและภาษาในฐานะที่เป็นของไหล อันเป็นเหตุให้ภาษาหลักผสมผสานไปกับภาษาเฉพาะกลุ่มโดยเฉพาะสื่อสังคมจนไม่สามารถแยกออกจากกันได้ในฐานะที่ต่างก็เป็นภาษาของสังคมด้วยกัน เมื่อวัฒนธรรมมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างก้าวกระโดดที่รุนแรงและรวดเร็วมีผลทำให้ชื่อของสรรพสิ่งเปลี่ยนแปลงตามกระแสของนวัตกรรม ชื่อเก่ามลายหายตายจากไปด้วยการแทนที่ของชื่อใหม่หรือความหมายใหม่ ชื่อจึงไม่ใช่สิ่งสำคัญในทางสัญญัตติศาสตร์ นอกจากนี้พฤติกรรมศาสตร์

ที่ยอมรับความจริงในสิ่งที่ประจักษ์ได้ ก็ไม่ใช่ความจริงแท้ยิ่งต่อไปเพราะยังมีด้านมืดหรือส่วนที่ขาดหายไปของความรู้ที่เป็นความจริง ยิ่งกระแสสังคมมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงและรวดเร็ว ส่วนที่ขาดหายไปจะค่อยๆ โผล่ขึ้นมาอันเนื่องมาจากความช่วยเหลือของนวัตกรรมที่ทำให้ข้อมูลข่าวสารสามารถเข้าถึงได้โดยง่าย ซึ่งส่งผลกระทบต่อตัวแทนสัญญาที่มีกรอบอ้างอิงจากวัตถุ แต่โลกวัตถุเมื่อเข้าสู่ยุค G5 ยิ่งทำให้วัตถุซึ่งเป็นตัวแทนสัญญาไม่อาจรักษาความเสถียรไว้ได้ สิ่งนี้ทำให้ต้องทำความเข้าใจกับสาขาวิชาสัญญาศาสตร์ใหม่ซึ่งมีความลึกลับจับไม่ติด อันเป็นเหตุให้แบบจำลองของเฟิร์ชที่เป็นไตรภาคเกิดความสับสน เพราะสารอาจหมายถึงสิ่งใดก็ได้ เช่นเดียวกันกับไม่ได้มีความหมายอย่างที่ต้องการ อันอาจนำไปสู่การสิ้นสุดของแบบจำลองทั้งของโซซูร์และเฟิร์ช โดยการเปลี่ยนแปลงนวัตกรรมที่รุนแรงอย่างรวดเร็วทำให้แนวความคิดแบบดิจิทัลเข้ามาแทนที่แนวความคิดแบบอนาล็อกอันทำให้วิธีคิดแบบทวิลักษณ์ของสัญญาไม่มีสิ่งใดมาถ่วงกลางระหว่างความมีและไม่มีในกระบวนการสร้างซอฟต์แวร์ หากแต่การประยุกต์ใช้ของมันยังคงดำเนินต่อไปด้วยโลกของความเสมือนจริงมากขึ้นไหลลื่นได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้สัญญาศาสตร์ในยุคดิจิทัลยังทำให้รหัสภาษากลายเป็นของไหลไปด้วย

บรรณานุกรม

- Bailey, D. 2014. "Resistance is futile? The impact of disruptive protest in the 'silver age of permanent austerity'". *Socio-Economic Review*, 13(1).
- Bickerton, D. 2016. "Roots of Language". *Classics in Linguistics* 3. Berlin: Language Science Press, p. 49.
- Bridle, J. 2008. "Rise of the machines: has technology evolved beyond our control?" . 15 June. <https://www.theguardian.com/books/2018/jun/15/rise-of-the-machines-has-technology-evolved-beyond-our-control->.
- Brier, S. 2008. "The Paradigm of Peircean Biosemiotics". *Signs*. Volume 2, pp. 20-81.
- Burkeman, O., 2015. "Why can't the world's greatest minds solve the mystery of consciousness?"
- Guardian. 21 January, pp. <https://www.theguardian.com/science/2015/jan/21/-sp-why-cant-worlds-greatest-minds-solve-mystery-consciousness>.
- Chandler, D. 1995. 'Semiotics for Beginners'. in *The Act of Writing: A Media Theory Approach*. Aberystwyth: University of Wales, pp. 104-6.
- Council, N. R. 1997. *Input/Output Technologies*. in *More Than Screen Deep: Toward Every-Citizen Interfaces to the Nation's Information Infrastructure*. Washington, D.C: The National Academies Press, p. chap.3.
- Cowie, F. 2017. "Innateness and Language. in E. N. Zalta, ed. *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*. Stanford: Metaphysics Research Lab. Stanford University, pp. <https://plato.stanford.edu/archives/fall2017/entries/innateness-language/>.
- Force, T. A. 2015. "The Tongue and Quill". <http://www.e-publishing.af.mil...>
- Freg, S. 2009/2013. "Static vs. Dynamic typing of Programming languages". <https://pythonconquestheuniverse.wordpress.com/2009/10/03/static-vs-dynamic-typing-of-programming-languages/>.
- Galantucci, B. 2009. "Experimental Semiotics: A New Approach for Studying Communication as aForm of Joint Action". *Top Cogn Sci*.1(2), pp. 393-410.
- Levin, S. 1965. "Langue and Parole in American Linguistics". *Foundations of Language International Journal of Language and Philosophy*. Volume 1, pp. 86-7.
- Lewis, P. 1982. "The Post-Structuralist Condition". *Diacritics*. 12(1), p. 2-24.

- RAINIE, J. A. A.L. 2017. "The Future of Truth and Misinformation Online". in Internet & Technology:Pew Research Center. <https://www.pewresearch.org/internet/2017/10/19/the-future-of-truth-and-misinformation-onlinel>.
- Sinha, C. 2015. "Language and other artifacts: socio-cultural dynamics of niche construction". Frontiers in Psychology. 20 October. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2015.01601>.
- Sonnad, N. 2018. FORGET ME NOT. New York: Quartz.
- @Sowa, J. 2014. "Regarding: It's misleading to say, without suitable qualifiers". Everything is a sign.ResearchGate.
- Timofeev, I. 2019. "The World Order: New Parameters". A New Anarchy? Scenarios for World Order Dynamics. 6 August.